

l'ateneu

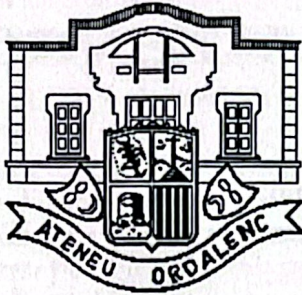
ORDAL

ABRIL - 98

NÚM. 23

el sò de les nostres arrels

EDITORIAL

SUMARI

EDITORIAL	1.
INFORMACIÓ DE L'ATENEU	2.
SALUT	9.
CUINA	10.
EDUCACIÓ	11.
VOCABULARI POLÍTIC	12.
LLIBRES PER LLEGIR	13.
L'ENTREVISTA	14.
FOTO - NOTÍCIA	14.
FET A CASA	15.
APUNTS	16.
FELICITATS!!!	23.
MÚSICA	24.
ESPORTS	26.
BUSTIA	28.

Per la publicació de qualsevol carta o article, l'escrit ha d'anar signat per l'autor o amb pseudònim. Estaran mecanografiats, a doble espai, una sola cara i en català.

COORDINADOR: Miquel Pi

REDACCIÓ: Magí Vendrell
Mariàngels Buirà
Cèlia Vendrell
M^a. Àngels Curto
Antoni Gallart

DISSENY: Joan Sánchez

PORTADA: Josep M^a. Buirà

TIRATGE: 275 exemplars

EDITA: L'Ateneu Ordalenc
Av. Barcelona, 47
08739 Ordal

L' Ateneu no es fa responsable del contingut dels treballs publicats i signats pels autors respectius, ni comparteix necessàriament el criteri dels mateixos.

Són moltes les coses que podríem destacar en aquesta primera publicació de l'any. Una de les més importants és que la valoració d'aquest 1997 ha seguit mantenint la línia positiva que hem conservat fins aleshores. La constància i el treball han donat els seus fruits i han demostrat sobre paper i a la pràctica, que l'Ateneu Ordalenc, tot i amb les seves limitacions, eixampla cada dia els seus horitzons, i manté una economia prou bona, dins els cànons del que és una entitat sense ànim de lucre. Però els bons resultats ni de bon tros són només els materials. Enguany tenim més motius de satisfacció. La publicació que teniu a les vostres mans fa 10 anys; una dècada de treball conjunt entre l'edició, la redacció i els nostres incondicionals col.laboradors. Si teniu la curiositat de cercar el primer exemplar, podreu comprovar el canvi notable d'estructura, d'imatge i de continguts que s'ha experimentat al llarg d'aquests anys. Aquesta evolució, no és tan sols fruit de la tècnica (tot i que aquesta és vital); és el resultat d'una il.lusió que any rera any s'ha consolidat de manera més ferma.

Aquest mateixa il.lusió és la que manté viva l'Ateneu, en totes les seves manifestacions. El canvi de Junta evidencia que encara hi ha persones amb ganes de revitalitzar i mantenir el caliu que s'ha creat en aquests últims anys. Cada Junta té una dinàmica pròpia i personal i cadascú, amb el seu estil propi pot canviar, retocar o mantenir.

Però l'únic invariable ha de ser el fer que l'Ateneu tingui cada cop més força, més unió i més projecció a Ordal i fora del nostre poble; l'únic impertorbable és que tots som l'Ateneu i trebalem no per un edifici sinó per persones amb objectius i amb iniciatives. El resultat de la tasca i l'harmonia de la Junta és quelcom més que una Festa Major: és la satisfacció, a voltes imperceptible, d'un poble, dels socis i de moltes i moltes persones que admiren la nostra Entitat.

Esperem que aquesta nova etapa mantingui totes les coses positives que tant costen d'aconseguir.

Miquel Pi Masana
President de l'Ateneu Ordalenc

INFORMACIÓ DE L'ATENEU

LES ACTIVITATS DE L'ATENEU

• FESTA DEL SOCI

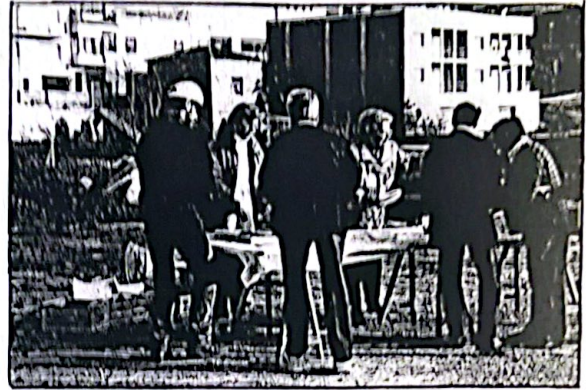
El mes de Gener, tal i com és tradició, arriba al bell mig de l'hivern la Festa del Soci. Aquesta, és una celebració que, aprofitant l'avinentsa de Sant Sebastià, l'Ateneu utilitza per organitzar un conjunt d'activitats gratuïtes per tots els socis, perquè aquests en gaudeixin com el seu dia. Enguany, per salvar algunes incompatibilitats de dates, vàrem dividir la festa en dos caps de setmana.

El primer, coincidint amb el dia 18 de Gener, vem oferir un Ball de Socis amb l'Orquestra Savoy, en el qual i per sufragar un tant la despesa del dia, vàrem organitzar el ja conegut per tots nosaltres "Bingo", que té molt bona acceptació per part del públic. El Ball, tot i que molta gent era fora, va ser prou agradable.

El cap de setmana següent, el 25 de Gener, amb molt de fred, arribà el típic Esmorzar Popular pels socis, acte que ja ha quedat consolidat gràcies a la resposta positiva de la gent del poble.

Com sempre, vem oferir la variació d'arengades, cansalada viada i botifarra crua, per tal que tothom pogués trobar aquest esmorzar del seu gust.

• CARNESTOLTES

El mes de Febrer ens arribà tenyit d'alegria i de festa: és el Carnestoltes. Enguany, i prenent com a experiència el fet de que és un dia dedicat majoritàriament a la mainada, vem fer el propòsit d'organitzar quelcom més que un ball a la tarda.

Així doncs, al matí, al carrer del Parc es va poder veure el muntatge del parc infantil que va fer passar una magnífica estona tant a grans com a petits. La situació del parc va resultar molt pràctica per a tothom, ja que es tracta d'un dels punts més cèntrics del poble. Però encara vem voler omplir més el matí, així que, amb una actuació conjunta amb l'Esplai Sol Naixent, també es va oferir un esmorzar de xocolata calenta amb melindros que els monitors van fer per tota la mainada.

Creiem que va ser un matí molt entretingut per tots i una experiència que cal repetir.

... ⇨

... ⇨

A mitja tarda, va ser el propi Esplai Sol Naixent l'encarregat de dur a terme una magnífica iniciativa: "El Passatge del Terror". Els qui vem tenir la oportunitat de veure'l, vem poder comprovar que es tractava d'un magnífic muntatge, que no perdia detall i que va comportar una tasca de recerca de material i una pèrdua d'hores molt considerable. Realment, creiem que val la pena felicitar a aquests joves, ja que el que van fer va ser una feina molt ben feta. En la nostra secció Foto-Notícia, en fem un petit reportatge fotogràfic perquè en pogueu contemplar una petita mostra.

La mainada de l'Esplai, com no, també van fer una disfressa de grup molt divertida.

I sense quasi bé temps per res, cap al vespre ens arriba el Ball de Disfresses, dedicat quasi exclusivament a la mainada i a algunes mares i pares que, amb la seva disfressa també ajuden a donar més alegria a l'ambient.

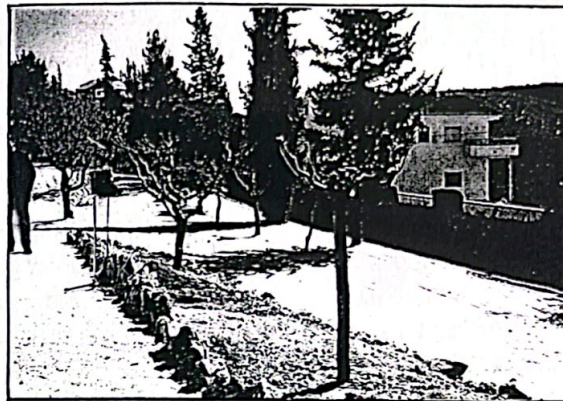
• LA FESTA DE L'ARBRE

I al mes de Març, amb la primera arribada del bon temps ja som al bell mig de la Festa de l'Arbre. Seguint la tradició d'altres anys, enguany se'ns presentava el problema de quina seria la zona a tractar per tal de millorar-la. La solució va venir de la mà de l'Ajuntament de Subirats, i especialment del seu alcalde Miquel Vendrell, quan ens van plantejar el fer un pla d'actuació conjunta per tal de donar una empenta a la remodelació del parc, que ja fa uns quants anys que es du a terme. La junta va posar, com no, tota la seva gent a disposició d'aquest projecte. Es va fer el disseny i durant quatre dissabtes, els precedents a la Festa de l'Arbre, la gent va treballar de valent.

A part de la Junta i els pocs col.laboradors habituals, cal considerar molt especialment la tasca dels objectors de consciència de l'Ajuntament, els quals es van fer un fart de treballar perquè tot estigués acabat a temps.

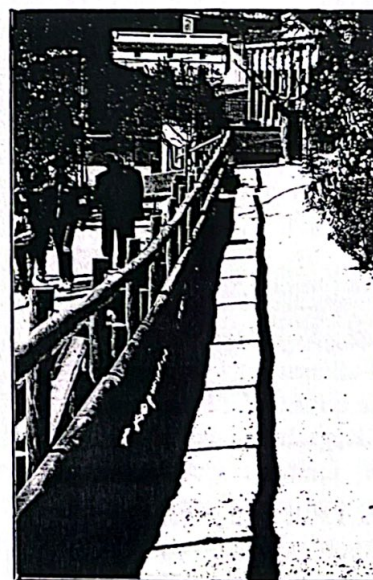
Des d'aquestes ratlles voldriem fer-los arribar un sincer agraïment de part de la Junta per la seva bona predisposició i ganes de treballar.

Tot i anar literalment a contrarellotge, pel dia de la Festa de l'Arbre, gran part del projecte va quedar acabat, tot i que encara falten els acabats.

El que es va intentar va ser fer que el Parc no fós només un niu de vegetació sinó que es convertís en un espai verd, agradable de passejar-hi, de seure a prendre la fresca, de veure una natura cuidada i ben treballada.

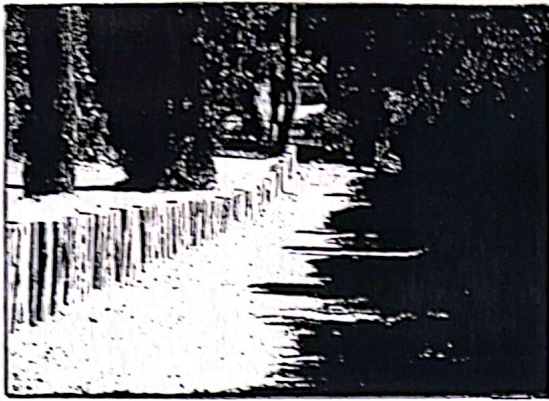
Per això va sorgir la idea d'eixamplar els camins, de marcar bé els marges i fer una barana de cap a cap, amb unes jardineres a la part inferior, en les que, en un futur immediat s'hi plantaran flors que els mateixos nens de l'escola s'encarregaran de conservar.

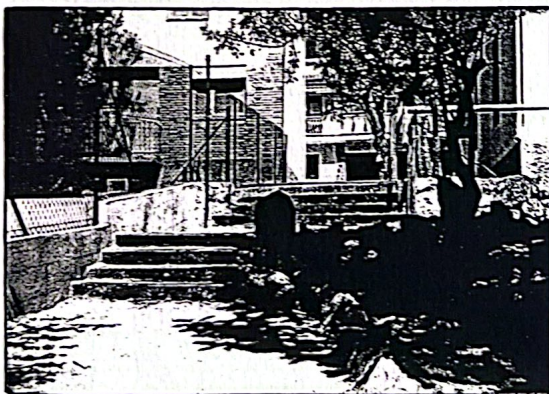
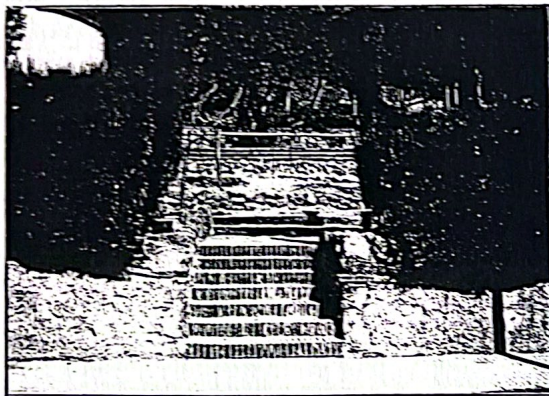
També la part inferior es va rebaixar per tal de que no fós tot una sola pendent. Els camins són ara amples i ben cuidats.

... ⇨

... ↗

També es va creure que seria una bona idea obrir un pas pel carrer del parc, ja que per molta gent és molt més còmode l'accés per aquesta banda. Així doncs, es van fer unes escales molt fermes que creiem que s'aprofiten bastant.

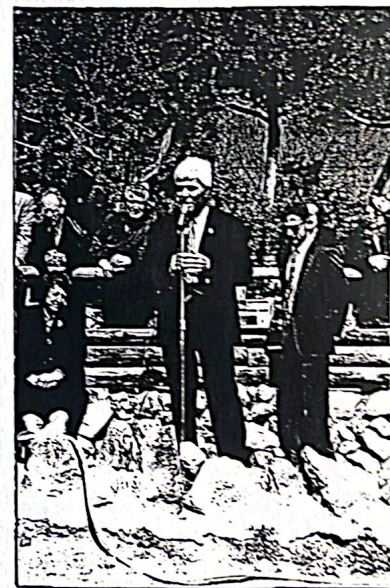

I el dia 15 de Març arriba l'esperada Festa de l'Arbre on el poble va poder comprovar no la totalitat, però sí gran part de la reforma que es va fer. A la part de baix del parc, on s'ha fet l'arrajament es van fer els discursos pertinents. El President Miquel Pi va destacar la col.laboració conjunta entre l'Ajuntament i l'Ateneu, que en els últims anys està donant fruits

molt positius pel poble, a part d'agrair també l'ajuda dels incondicionals que, no són molts, però són molt bons.

L'alcalde Miquel Vendrell també va destacar la importància d'aquestes millores en un lloc tan significatiu per la Festa de l'Arbre com és el Parc d'Ordal. És evident que des de l'Ajuntament s'ha fet un gran esforç personal i econòmic per fer aquesta reforma que ha estat considerable, però que era molt necessària.

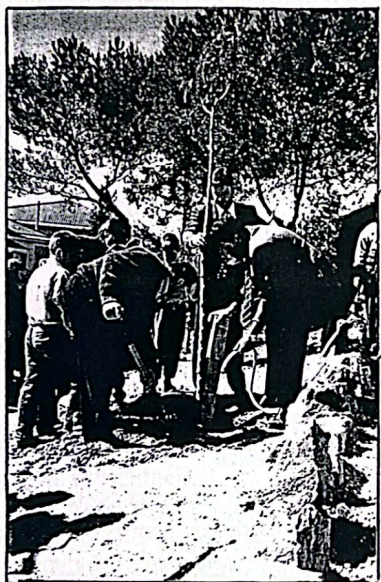
A continuació, va venir el tradicional Pregó de la Festa de l'Arbre, que enguany va ser fet per la Mª Rosa Llorens, persona molt lligada a tot el que són els moviments culturals i tradicionals del poble d'Ordal. Amb una barreja de present i passat, va saber expressar perfectament la importància de la natura i del manteniment d'aquestes costums tant típiques i emotives que només en pobles com el nostre, som capaços de recuperar, conservar i fins i tot, millorar.

... ↗

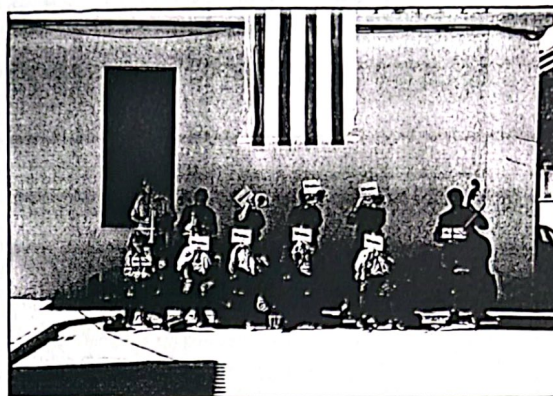
... ⇨

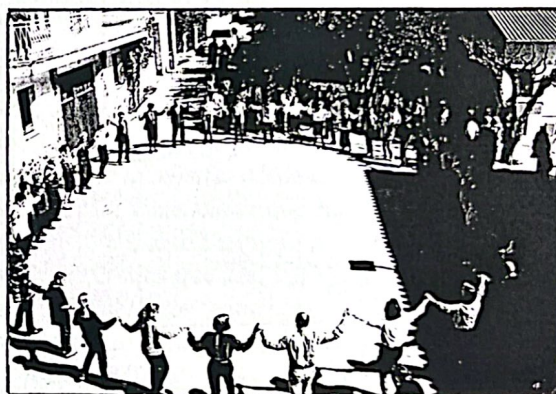
Després de la seva intervenció i dels versos dels nens i nenes de l'escola, es va procedir a la plantada de l'arbre, en un dels marges.

Un cop finalitzat aquest bloc d'activitats, en la part superior del parc, es va oferir un Vermut Popular amb aperitiu, vermut i cava per tothom, amenitzat per una Ballada de Sardanes a la Plaça dels col.legis, a càrrec de la Cobla Catània.

Creiem que va ser una Festa molt agradable, que el dia ens va acompanyar i va ser magnífic i que el resultat ha estat beneficiós per tothom.

• ASSEMBLEA GENERAL ORDINARIA

El dia 22 de Febrer, puntualment arriba una de les reunions més importants pel col.lectiu dels socis de l'Ateneu, malgrat no ho sembli per la minsa assistència de gent. Enguany, i per petició de molts socis, vàrem creure convenient el celebrar la reunió a la tarda, ja que així era més còmode que s'allargués més, ja que al migdia en arribar l'hora de dinar, no es poden puntualitzar una gran quantitat de temes.

Un dels punts importants, és la presentació del Balanç Anual de Comptes, que us detallarem a continuació i que demostra que l'Ateneu porta una bona marxa i que s'assumeixen tots els compromisos que vem adquirir. Val a dir que aquest benefici important, és en gran mesura resultat d'una tasca de

... ⇨

... ⇨

seguiment, de recerca del millor preu, del col.laborador, de l'estalvi. Tots podeu entendre a la perfecció que l'Ateneu no és una empresa i que per tant no té la capacitat de generar benefici econòmic. Si aquest s'ha assolit ha estat perquè s'ha treballat per tal de que qualsevol despesa sigui la mínima possible, compensant això amb un augment del treball personal i de grup.

CONCEPTE	ENTRADES
Activitats	17.500.-
Futbolins i billars	62.400.-
<i>Beneficis Festes</i>	
1.- Festa del Soci	28.973.-
2.- Carnestoltes	-6.243.-
3.- Festa de l'Arbre	21.621.-
4.- Sant Joan	33.650.-
5.- Festa Major	530.588.-
6.- Ball Puríssima	-43.160.-
7.- Vetllada Nadal	-17.719.-
8.- Teatre Nadal	30.000.-
9.- Cap d'Any	-2.200.-
Loteria Nadal	130.000.-
Lloguer Cafè	150.000.-
Altres	1.079.100.-
Quota Socis	1.430.000.-
Total	3.444.510.-
Benefici	1.126.840.-
Saldo anterior a 31-12-96	550.000.-
Saldo a 31-12-97	1.676.840.-

CONCEPTE	SORTIDES
Fecsa	206.676.-
F.A.C.	13.200.-
Gasoil i Butano	58.140.-
Canal Plus	49.853.-
Revistes Ateneu	95.350.-
Assegurança	90.156.-
Material d'oficina	4.750.-
Fotocòpies i fotografies	4.930.-
Reparacions i inversions	1.783.715.-
Talonaris Loteria	10.900.-
Total	2.317.670.-

Un altre dels punts importants a tractar és la modificació de la quota de soci, que ja s'havia començat a plantejar en l'Assemblea Extraordinària, en la que vem tractar puntualment la Festa Major, tal i com ens van demanar els socis.

Tots els socis van aprovar per unanimitat que la

quota de l'any 1998 seria de 10.000 ptes. per soci, donant aquesta dret a gaudir de les instal.lacions de l'Ateneu, de les seves festes i a entrar gratuïtament a la Festa Major. Aquesta quota es cobra com ja heu pogut veure, durant el mes d'Abril a l'Ateneu, els que paguin manualment. Els qui paguem per caixa, sel's hi divideix en dues còmodes mensualitats de 5.000 ptes. que es cobraran a final d'Abril i a principis de Juliol.

Tornem a insistir en la importància vital de que tots els socis facin el pagament per caixa, ja que us beneficia a vosaltres i molt més a la Junta.

També es va decidir que aquest any fariem la prova de que els forasters entressin de franc i que el proper any analitzariem el resultat d'aquesta proposta.

Les persones d'Ordal (residents al poble) tant homes com dones que no siguin socis de l'Ateneu, no podran gaudir de les nostres instal.lacions ni entrar a la Festa Major. Això també va ser aprovat per unanimitat. També es va recordar que fa dues Assemblees, i això consta en acta, es va dir que la quota es pot pagar fins el mes de juliol i no que es té temps de pagar fins el 31 de Desembre. Això vol dir, que abans de la Festa Major tots els socis han d'haver fet el pagament de la quota; si no ho fan seran donats de baixa.

El que la Junta pretén és que aquestes mesures facin que la gent es conscienciï que l'Ateneu ha de ser el centre de reunió, de cultura i d'esbarjo del poble d'Ordal. Cada cop més, intentem generar iniciatives noves que donin avantatges als socis perquè vulguin seguir mantenint aquesta condició. Volem que els socis sentin que els seus diners no són només per fer una bona Festa Major, sinó que donen la possibilitat de quelcom més. Ja es fan algunes activitats, però encara se'n poden fer moltes més, un cop haguem normalitzat el pagament de la quota.

Tot i que els socis tenen la obligació d'assistir a l'Assemblea per conèixer els acords que allà es prenen, la Junta està oberta a respondre qualsevol dubte sobre aquestes qüestions, si vosaltres ho desitgeu.

I el tercer punt important d'aquesta Assamblea va ser la renovació de la Junta. Com ja sabeu, els quatre membres de la Junta que portaven més temps, el Magí, el Llorenç, el Mario i l'Antoni, van deixar aquesta Junta, amb un agraïment molt especial que reproduim una mica més endavant. La Junta, per suplir aquestes vacants va poder trobar dues persones disposades a entrar a la Junta: l'Esther Gallart i el Joan Josep Tres.

Però el desenvolupament de la reunió va fer que es presentessin un grup important de gent com a voluntaris per formar part de la Junta, la qual cosa va ser un motiu de satisfacció.

... ⇨

...⇒

Així doncs, l'organigrama de la Junta queda configurat de la següent manera:

<i>President</i>	<i>Miquel Pi</i>
<i>Vice-president</i>	<i>Joan Josep Tres</i>
<i>Secretaria</i>	<i>Mariàngels Buira</i>
<i>Tresorer</i>	<i>Immaculada Alemany</i>
<i>Comptable</i>	<i>Daniel Ferret</i>
<i>Bibliotecaria</i>	<i>Esther Gallart</i>
<i>Vocal 1</i>	<i>Joan Soler</i>
<i>Vocal 2</i>	<i>Cèsar Vendrell</i>
<i>Vocal 3</i>	<i>Jaume Vendrell</i>
<i>Vocal 4</i>	<i>Isabel Rusinès</i>
<i>Vocal 5</i>	<i>Eduard Vendrell</i>
<i>Vocal 6</i>	<i>Joan Anton Milà</i>
<i>Vocal 7</i>	<i>Francesc Ripoll</i>

Esperem que aquest col·lectiu de persones amb il·lusió de fer la feina ben feta, proporcionin a l'Ateneu aquell esperit tan vital que necessita.

• **ELS 10 ANYS DE LA REVISTA "L'ATENEU"**

Com ja havíem esmentat en l'editorial d'aquest 23è número, enguany, l'any 1998 fa 10 anys que el primer exemplar d'aquesta publicació veia la llum. D'ençà a aquest moment, sempre ha existit un col·lectiu de persones, que anomenem la redacció, que s'han esforçat per tal de que la revista sortís puntualment cada trimestre.

En un principi, i com qualsevol de vosaltres pot comprovar, la presentació i els continguts eren més aviat senzills: a part de no tenir experiència en el tema, encara no comptàvem amb l'equip de col·laboradors que fan possible la diversitat d'articles de la que podem gaudir en aquest moment.

El muntatge també era una altra història: des de fer els articles a màquina i amb màquines diferents, a enganxar els dibuixos a sobre els articles, a fer retocs amb bolígraf i un llarg etc. Actualment, podem dir que una de les parts més acurades és l'edició. L'incorporació a l'equip del Joan Sanchez ha estat la peça clau per tal que la revista tingués la imatge de seriositat, d'harmonia i d'estètica que gaudeix en aquest moment. Els seus amplis coneixements dels programes informàtics adients, ha fet que, en la mesura de les nostres possibilitats, aconseguim una publicació digna de ser mirada amb una mica de respecte.

L'equip de redacció també ha anat formant un grup de col·laboradors que han permès a la revista el poder obrir una sèrie de seccions fixes, com ara la "Salut", "Cuina", "Educació", "Bustia" per tal d'expressar l'opinió dels socis, la "Foto-Notícia", i un llarg etc. El poder comptar amb persones que ens cobreixen aquests apartats, fa que la gent es vinculi més directament i que assoleixen aquesta revista com una "obligació", de cara a informar, comentar o reflexionar sobre algun aspecte que el lector ja espera. Creiem que la nostra, malgrat ésser modesta, és una revista per la gent del nostre poble: i això és molt important, ja que moltes vegades es volen fer publicacions que, tot i disposar de gran qualitat no connecten amb les persones a les qui està dirigida. Aquí s'hi pot trobar l'expressió d'un poble que té la necessitat de comunicar les seves inquietuts. I què millor que un mitjà tan pur per fer-ho?

L'equip de la revista té moltes idees per tal de convertir aquest 10è aniversari en un acte important en el transcurs d'aquest any. Una d'elles és el poder organitzar una festa mitjançant la qual mostrar tot allò que forma part de la revista, i aplegar el gruix dels col·laboradors per tal de compartir opinions i expectatives de cara als propers anys. També, i acostant-se el 75è aniversari de l'Ateneu Ordalenc, voldríem començar a posar fil a l'agulla en fer una Història de la nostra Ateneu. Aquesta és una tasca molt seriosa i complexa que no es fa amb un any ni amb dos. Però amb l'antiga Junta es va engegar aquest projecte i creiem que ara, aprofitant aquest aniversari, és el moment de començar a recapitular tota la informació que tinguem a la nostra mà.

Tot i amb això, ja us informarem de tots aquests projectes, ja que vosaltres, les vostres vivències i la vostra pròpia història sou els protagonistes de tot el que nosaltres poguem redactar. Esperem que tot el poble d'Ordal estigui plenament satisfet d'haver cobert aquesta dècada de creïció d'un medi lliure, plural, català i divers com és la revista "L'Ateneu".

Moltes gràcies a tots aquells que, des d'un o altre sector d'actuació, des de la col·laboració escrita, a l'aportació d'una idea, d'una portada, d'una fotografia, d'una vivència heu aconseguit superar el primer esglaó del que esperem sigui una llarga història.

La Redacció

GRÀCIES, ATENEU !!!

Des de fa molts anys, s'han anat succeint per l'Ateneu diferents juntes, que han anat construint, amb esforç i tenacitat el que ara és quasi bé una entitat amb 75 anys d'història. Anys enrere, quan el nostre món no era tan lliberal, divers i alternatiu, l'Ateneu era el centre de concentració de tot un poble; tot i que aquesta entitat segueix conservant el seu esperit de conjunt i unió dels ciutadants d'Ordal ja que és més fàcil trobar altres opcions menys sacrificades i més rentables.

En una època en que el temps és el valor suprem del que tothom manca, en un entorn en que el materialisme és l'única opció viable per sobreviure, ens enorgullim d'haver estat capaços de trobar una alternativa.

El nostre pas per la Junta, a més d'haver contribuït a mantenir viva l'Ateneu d'Ordal, ha estat una gran lliçó d'amistat, de valors compartits i de projectes comuns per tots nosaltres.

En els últims anys, ens hem reunit en aquesta junta persones molt diverses, d'edats i caràcters totalment diferents, gent del poble que no havíem tingut l'oportunitat de compartir plegats massa experiències, però al llarg d'aquest temps, ens hem pogut constituir com un bon equip, un grup que fent o no les coses tal i com la gent desitja, hem aconseguit trobar el plaer d'intentar fer la feina ben feta, de treballar per una causa al·liena als nostres interessos personals, a contribuir a enlairar per sobre de tots nosaltres el que avui és l'Ateneu Ordalenc.

Us voldríem dir que estem molt orgullosos, no pel reconeixement de la gent, que en la majoria dels casos és inexistent, la qualcosa entra dins la normalitat, sinó perquè hem aconseguit fer que el nom d'Ateneu Ordalenc travessi les barreres d'aquestes parets i ressoni en el món associatiu i en els alts estaments de Catalunya. La nostra Ateneu malgrat que molts ho

desconeixin, tant pel seu percentatge de socis, en relació als habitants del poble, com per totes les seves iniciatives.

Últimament, hem pogut assistir a reunions on s'apleguen diferents ateneus, i hem pogut comprovar que les ateneus que ens envolten, són molt menys actives del que molta gent creu, i que la nostra amb els projectes ambiciosos que hem volgut dur a terme, es constitueixen com un exemple a seguir.

Gràcies a intentar fer que la junta sigui un grup d'amics amb interessos comuns, que lluiten per aconseguir un objectiu per tot un poble; ens hem obert un espai de diàleg amb el departament de cultura de la Generalitat on el nom de la nostra entitat no és gens desconegut.

També la bona relació amb l'Ajuntament del nostre municipi, ha fet que l'Ateneu representi un petit ajuntament pel poble, en les seves tasques de millora d'espais que travessen les parets de l'entitat.

Tot això, no ho diem pas per vanagloriar la tasca d'aquest grup de gent que prou s'ho mereixen, simplement, en fem esment per tal que tots aquells que mireu l'Ateneu i la Junta amb recel i amb distància,

sigueu conscients que a part de tota la feina que es pot fer i que normalment, la fa gent amb molta feina, també és pot trobar gent meravellosa, amb la qual compartir quelcom més que treball i gaudir d'experiències que només una tasca com aquesta, altruista i voluntària pot proporcionar.

Volem desitjar que aquesta nova junta amb la seva personalitat, dinamisme i joventut, sàpiga donar a l'Ateneu una forta vitalitat i amb tots els socis i totes les persones, perquè hi trobin el seu espai.

Us desitgem molta sort i èxit amb aquesta tasca, endavant!

Antoni, Llorenç, Mario i Magí.

SALUT

RELACIONS SEXUALS I SIDA

"L'amor foragita la por, però a l'inrevés la por foragita l'amor. I no tan sols l'amor. La por també foragita la intel·ligència, foragita la bondat, foragita tot pensament de bellesa i de veritat ...al final, la por fins i tot foragita la humanitat de l'home."

Aldous Huxley

La Sida ha assolit en tan sols 15 anys, des del descobriment de la infecció al 1981, tal magnitud que recentment s'ha arribat a considerar "la major epidèmia de la història i s'està tan sols a l'inici" (Nàjera 1995).

L'única font d'infecció coneguda és de l'home i la dona que la transmet per contacte directe amb sang o derivats i d'altres materials orgànics com sèmen, líquid vaginal i llet materna.

Tipus de contagi:

- El *contacte sexual* és la forma més freqüent de contagi.

- *Transmissió de la mare al fill* durant l'embaràs o per la lactància materna.

- *Transmissió a través de sang contaminada* mitjançant xeringues compartides en la drogadicció o en la transfusió. En els països desenvolupats els mètodes que s'utilitzen per a detectar contaminacions en les transfusions sanguínies són altament segurs.

- *Altres*: No existeixen proves de transmissió a través de contacte físic no sexual, picades d'insectes, etc...

La forma de contagi heterosexual assoleix cada vegada més importància. Les conductes d'alt risc de transmissió entre homosexuals i drogadictes s'ha reduït. En països occidentals com el nostre, on moltes dones que són drogadictes es dediquen a la prostitució com a recurs econòmic, la transmissió heterosexual pot adquirir ràpidament grans dimensions.

Prevenció de la Sida en la població general:

- Excloure's dels grups de risc (drogadicció, homosexualitat masculina).

- Viure en règim de company/a sexual únic.

- Eliminar o limitar al mínim els contactes sexuals amb persones desconegudes d'ambdós sexes.

- En el cas que es produeixin aquests contactes, cal utilitzar el preservatiu.

- Extrepar les mesures higièniques en les relacions íntimes amb desconeguts/des.

- Evitar contactes bucals amb desconeguts.

- No compartir xeringues, ni agulles amb altres persones.

- No compartir els objectes d'higiene personal (raspall de dents, tisores, fulles d'afaitar...).

- Assegurar-se de l'esterilització dels estris de perruqueria, manicura, depilació...

Prevenció de la Sida en la població heterosexual:

- Els grups de risc més elevat són les prostitutes i els adolescents. Les primeres per el grau de promiscuïtat (barreja de persones, diverses entre elles) i elevat índex de drogadicció. Els segons per la gran inexperiència i frivolitat en llurs relacions sexuals.

La prevenció és centra en cinc punts concrets:

- Evitar la promiscuïtat.

- Evitar les relacions amb prostitutes i desconeguts/des.

- Evitar el coït anal i bucal.

- Utilitzar sempre el preservatiu tot i que no elimina totalment el risc de contagi de la Sida per les següents causes:

1er. El material de la membrana de molts preservatius impedeix el pas d'espermatozoos, però no el dels virus els quals són partícules més petites.

2on. Sovint no s'utilitza correctament o hi ha moments en què no impedeix el contacte directe de les mucoses genitals.

3er. Encara, entre les persones que asseguren utilitzar regularment el preservatiu, sovint no s'utilitza amb la parella més estable o, de manera ocasional, amb d'altres. Aquesta última circumstància és freqüent entre les prostitutes, a petició dels seus clients.

Isidre Bages
metge

CUINA

L'ESPAI DELS DOLÇOS

La recepta

Bunyols de Quaresma ó de Vent

Ingredients:

- 1 llimona o un rajolí d'anís
- 1/4 l. d'aigua
- 150 grs. de farina
- 4 ous
- un pols de sal
- 60 grs. de margarina

Elaboració:

1er. Posar al foc una cassola amb 1/4 de litre d'aigua, la margarina, la pell de llimona ratllada i la sal. Fer bullir l'aigua fins a desfer la margarina (3 o 4 minuts).

2on. Treure la cassola del foc i afegir-hi la farina, remenar sense parar fins que quedi una pasta fina i compacta. Després, deixar refredar una mica.

3er. Un cop la pasta sigui freda, tirar-hi els ous, un a un sense deixar de remenar, no tirar el següent ou fins que el primer estigui lligat amb la pasta. (Penseu que al principi costa una mica de fer lligar els ous amb la pasta).

4rt. En una paella amb l'oli calent, aneu tirant culleradetes de pasta en forma de bola. No cal que els tombeu, els bunyols es giren per si sols. Perque l'oli no es cremi, posar-li la pell d'una llimona.

5è. Un cop estiguin tots els bunyols fregits, posar-los en una safata i ensucrar-los.

Lioneses de crema i de nata

Ingredients:

- 125 grs. de farina
- 1/4 l. d'aigua
- 80 grs. de mantega
- 4 ous
- 1/2 cullerada de sal
- 15 grs. de sucre

Elaboració:

1er. Posar en una cassola, l'aigua, la sal, el sucre i la mantega. Escalfar-ho al foc i, en el moment que comenci a bullir, retirar-ho.

2on. Tot seguit, posar-hi la farina i remenar-ho molt fort amb una cullera de fusta, fins aconseguir una pasta homogènia; tornar-ho a posar al foc fins que la pasta es desenganxi de la cassola.

3er. Un cop fora del foc i una mica fred, tirar-hi els ous un a un i remenar cada vegada fins que quedi tot barrejat.

4rt. Untar una safata de forn amb mantega i posar-hi boles de pasta amb l'ajuda d'una cullera.

5è. Coure a foc fort fins que la pasta creixi i quedi daurada. Un cop es treguin les lioneses del foc, s'han de partir horitzontalment per la meitat. Després treure la capa del damunt, omplir la base de crema o nata i tornar a tapar.

6è. Posar en una safata i ensucrar cada lionesa amb sucre pols o bé posar-hi sucre acaramel·lat (es fa una cullerada de sucre i aigua, escalfada al foc fins que es torna caramel).

Esther Gallart

EDUCACIÓ

ELS PARES INFORMEN

Estem a la recta final del curs 97/98, s'han complert alguns dels projectes proposats, com l'arranjament del pati de l'escola. Com podeu veure ha millorat molt i ha quedat més net, té més qualitat de pati escolar.

També hem proveït de material de gimnàstica a l'escola i d'altres coses que no es veuen tant però que també són importants.

El projecte de Cicle de conferències proposat per les tres A.M.P.A. del municipi ha tingut molt bona rebuda.

La primera conferència ja es va fer a Ordal, el passat novembre a càrrec de Núria Vendrell. Tothom va sortir molt content; la psicòloga ens va saber transmetre d'una manera molt dinàmica, simpàtica i entenedora el tema "Fer-se gran". Ens exposà com els nostres fills des de petits van passant per diferents etapes, les seves reaccions i com podriem o podem afrontar-les. Pensar que el tenir fills ha de ser un dels molts projectes que ha de tenir una parella. Que no podem esperar que un fill salvi una relació de matrimoni o fer que tot sigui planer.

Llàstima que no se n'hagués pogut aprofitar més gent de la xerrada...

Aquest passat mes de febrer, a Sant Pau es va fer la 2ª conferència a càrrec d'en Frederic Cuscó que ens va donar uns punts a l'entorn de com ajudar als fills en l'estudi dels quals us en fem referència més endavant. El col·loqui d'aquesta conferència va ser molt animat i hi va haver molta assistència del poble d'Ordal.

Al mes de maig, a Lavern i a càrrec d'Imma Marrugat el tema de la conferència serà: "Cal parlar encara de sexualitat als nostres fills?". És un tema interessant que ens pot ajudar a vèncer molts prejudicis a l'hora de parlar de sexualitat als nostres fills.

Aquesta paraula "sexualitat" sembla que encara faci por, però potser, perquè la limitem massa uns fets en concret, quan engloba conceptes molt més amplis.

En aquesta xerrada podrem aprendre moltes coses i aclarir alguns prejudicis.

Tots els pares i mares SINGUIN DE L'ESCOLA QUE SINGUIN hi són convidats, per això es fa en un local social, perquè tothom se'n beneficiï.

En nom de l'A.M.P.A d'Ordal us hi esperem.

Mª Rosa Tres

COM AJUDAR ALS NOSTRES FILLS I FILLES EN L'ESTUDI

Farem una breu referència als diferents punts que se'ns van oferir no com a recepta sinó com a punts per a la reflexió:

- L'ajuda comença ja en el moment del naixement quan els progenitors tenen cura de satisfer totes les necessitats d'aliment, seguretat, salut i estimació. I l'ajuda continua quan el pare i la mare saben motivar els seus infants cap al món de l'escola sabent despertar i canalitzar la curiositat innata amb el joc i preguntes per fer que estigui obert al món que l'envolta. Cultivant la lectura d'imatges i de lletres.

- Ajudem molt als fills/es quan se senten estimats si els donem seguretat afectiva i emocional i al seu voltant hi ha punts de referència que li marquen pautes i el situen en un lloc determinat. *Cal tenir present que el xantatge "t'estimo perquè fas això" i "no t'estimo perquè fas això" posa en dubte el nostre amor, l'amor cap a l'infant ha de ser incondicional.*

- L'ajudem quan li oferim ajuda amb els deures, en el sentit d'interessar-nos pel què fa encara que no coneguem la matèria, establint a partir del diàleg i el pacte un horari per fer-los, procurant un espai a casa amb bona il·luminació i que permeti l'estudi i la concentració, que tingui els estris necessaris per al seu treball. No l'ajudem quan només ens interessem per la quantitat de deures que té i prou.

- L'ajudem quan en arribar les notes que no esperavem tenim present altres molts factors, és recomanable el diàleg per tal de trobar-ne causes i per cercar solucions. No l'ajudem si l'ensorrem i si a la vida familiar tot es mou a l'entorn de les notes.

-L'ajudem quan fem una distribució equilibrada de les activitats extraescolars, en el sentit de no omplir-los totes les hores després de l'escola, els cal tenir temps per avorrir-se ja que això impulsa la creativitat d'un joc o activitat segurament lúdica, cal tenir temps per no fer res, almenys que requereixi dosi de concentració, cal tenir present que els deures d'escola en progressió van en augment.

- L'ajudem quan sabem qui és el nostre fill, la seva conducta i el perquè de la mateixa, cadascú té una manera de ser bé per factors físics, bé per influència de casa.

Mª Àngels Curto

VOCABULARI POLITIC

L'AJUNTAMENT

La vida municipal constitueix una peça fonamental en l'organització d'un Estat de dret. Els ajuntaments són l'administració pública que es troba més aprop del ciutadà, el qual rep de forma immediata els efectes de les seves actuacions.

És un fet que, en els processos de democratització, les reivindicacions ciutadanes de participació es produeixen inicialment a nivell municipal. Catalunya no fou aliena a aquesta norma general. Durant els darrers anys del franquisme, a nombrosos municipis es produïren manifestacions de voluntat participativa i de reconeixement de l'opinió ciutadana. No es pot explicar de forma completa el procés de recuperació nacional de Catalunya sense tenir present la dinàmica generada des dels ajuntaments.

Les primeres eleccions municipals celebrades el 3 d'abril de 1979 varen ser la culminació del procés d'instauració de la democràcia iniciat gairebé dos anys abans amb les primeres eleccions del 15 de juny de 1977.

Fins que no es coneix el funcionament i la normativa d'un ajuntament, no es coneix el poder de desició que es té des de l'ajuntament. Aquest poder que tothom reconeix i que és molt, es pot fer servir per millorar la nostra qualitat de vida i la del nostre entorn.

Paraules com Ple Municipal, Comissió de Govern, Ban, Decret, Moció, Prec, R.O.M. són paraules que la majoria de convilatants no aprenem fins que comencem a participar com a regidors en la vida municipal, tot i que fóra bo saber-

ne el seu significat molt abans, ja que tots els veïns tenim el dret i fins i tot el deure d'intervenir en la vida municipal ja sigui com a alcalde, regidors, dirigent d'alguna entitat ciutadana o com a particular.

Avui parlarem del R.O.M. (Reglament Orgànic Municipal) Article 2. Abast d'aquest reglament:

Aquest reglament té com a finalitat la regulació del règim organitzatiu i de funcionament dels òrgans municipals, l'articulació dels drets i deures dels membres d'aquesta Corporació i dels drets d'informació i participació dels ciutadans d'aquest Municipi.

El R.O.M. doncs, s'alimenta de Lleis de rang Estatal i Autonòmic i és l'eina que ha de servir perquè tota la Corporació Municipal pugui treballar amb totes les garanties tant si forma part de l'Equip de Govern com si és a l'oposició.

Així doncs, qualsevol Equip de Govern del municipi ja sigui de dretes, centre o esquerres té l'obligació de respectar aquest reglament Municipal, així es garantirà la democràcia arreu.

L'article 58 del R.O.M és molt important per a tots, ja que reglamenta els drets dels ciutadans a participar i a ésser informats:

A) Rebre una informació àmplia, puntual i objectiva sobre els assumptes municipals.

B) Accedir a la informació o documentació pública municipal, o en la qual estiguin directament interessats, i a obtenir-ne còpies o certificacions.

C) Exercir el dret de petició a les autoritats municipals o a les altres autoritats de la Generalitat o de l'Estat a través de l'Ajuntament.

Lèxic a tractar properament:

- Ple Municipal
- Comissió de Govern
- Ban
- Decret
- Moció
- Prec
- ...

D) Ésser rebuts en audiència per les autoritats municipals.

E) Assistir a les sessions del Ple municipal i dels altres òrgans de govern quan així es determini.

F) Exercir el dret de participació i proposta als òrgans de Govern Municipal, a través dels canals que expressament es preveuen en aquest reglament.

G) Accedir, a través de les entitats ciutadanes, als drets que se'ls reconeixin en el present reglament.

Cal dir que tot el que acabem d'escriure seria paper mullat si l'alcalde corresponent no fés complir aquesta normativa tal com és el seu deure.

Avui, el fet de que la justícia sigui tant lenta en la seva aplicació produeix situacions d'injustícia, donada la tardança en l'aplicació d'aquesta.

La millor garantia pel compliment d'aquestes lleis i d'altres és que a l'hora d'anar a votar el poble sàpiga escollir una Corporació Municipal composta per persones enterament demòcrates.

Antoni Soler Vendrell

LLIBRES PER LLEGIR

TÍTOL: L'Estany dels ànecs pobres
AUTOR: Fina Casalderrey
EDITORIAL: Edebé, col.lecció Tucan
EDAT: A partir dels 6 anys

SINOPSI:

La Noema té un avi que és savi i amb ell ha après moltes coses. També l'avi és un campió i un pirata. Amb ell juga a morir-se, que és molt fàcil...l'única cosa que s'ha de fer és estirar-se, tancar els ulls i posar una mà al damunt de l'altra... i també descobreix l'estany dels ànecs pobres.

TÍTOL: El Misteri del Solitari
AUTOR: Jostein Gaarder
EDITORIAL: Empries
Nº pàg.: 321

SINOPSI:

Aquest llibre, en tot el seu contingut, està dividit en tres parts: la història d'un viatge real a Grècia per part del protagonista; un viatge fantàstic a una illa màgica i un viatge mental al món de la filosofia, explicat d'una manera a l'abast de qualsevol lector inexpert en el tema. Aquest últim viatge fa una reflexió sobre el pensament de diferents autors, a mode de relat, la qual cosa el fa molt més entretingut.

TÍTOL: Invitació a la saviesa
AUTOR: Raimon Panikkar
EDITORIAL: Proa
Nº pàg.: 170

SINOPSI:

Aquesta curta, però magnífica obra del filòsof Raimon Panikkar ens fa entendre la saviesa i el coneixement com una festa, a la que hem d'anar joiosos i amb il.lusió. La saviesa (i el que és el mateix, les ganes d'aprendre) és l'experiència màxima de la vida: és aquella experiència on encara no s'ha separat el

coneixement i l'amor, l'ànima i el cos, l'esperit i la matèria, el temps i l'eternitat, el diví i l'humà. A través de les seves vivències, l'autor ens demostra que la saviesa és l'harmonia viscuda de totes les polariatats de l'existència.

EL TEMPS D'ORDAL 1997

MES	DIES		LITRES	DIES		TEMPERATURES.	
	SOL	PLUJA		NUVOLS	SOL/NUVOLS	MAXIMES	MINIMES
GENER	8	10 1 Tempesta 1 aiguaneu	12	5	8 2 dies de vent	22°	0°
FEBRER	21	0	0	3	4 3 dies de vent	26°	0°
MARÇ	21	1	5	1	4	28°	3°
ABRIL	14	4	38	1	11 2 dies de vent	28°	4°
MAIG	15	2 1 tempesta	2	4	8 4 dies de vent	33°	3°
JUNY	11	6	47	0	13 1 dia de vent	33°	10°
JULIOL	17	3 2 tempestes	14	1	10	33°	11°
AGOST	—	—	18	—	—	35°	11°
SETEMBRE	19	2 2 tempestes	15	3	6	31°	12°
OCTUBRE	19	6 2 tempestes	21	2	4 3 dies vent fort	31°	4°
NOVEMBRE	11	5 2 tempestes	47,5	6	8 2 dies vent fort	21°	4°
DESEMBRE	12	6 1 tempesta 4 d'aigua neu	83	2	11	18°	0°

Antoni Curto

L'ENTREVISTA

EL RESTAURANT "LA VINYA" OBRE DE NOU LES PORTES

En entrar al local, hem demanat per l'encarregat que ens ha atès molt cordialment i ha acceptat l'entrevista de bon grat.

- Què ofereix el bar al client?

Cuina variada, Menú sempre, feiners i festius i ambient familiar.

- Què els ha portat a Ordal?

El local, el lloguer; el fet que Ordal sigui lloc de parada i de pas.

- Fa temps que estan en el món dels restaurants?

Majoritàriament sí. Les cuineres i els cambrers ja han treballat anteriorment en aquest ofici, doncs a Andalusia havien portat ja un Restaurant.

- Quina acollida creu que han tingut per part del poble?

Hem tingut molt bona acollida per part del jovent, doncs el local compta amb una zona d'esbarjo: hi tenim billar, futbolí, diana... i creiem que de cara al cap de setmana s'ha convertit en punt de trobada.

- La seva especialitat?

El "Cocido Andaluz".

- Si no és secret professional, ens dirien la recepta?

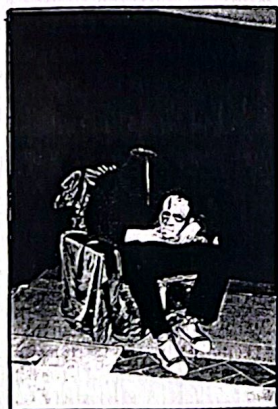
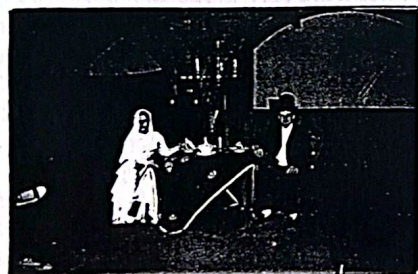
És secret professional. Si no l'heu provat ara, en teniu l'oportunitat!!!

Cèlia & Àngels

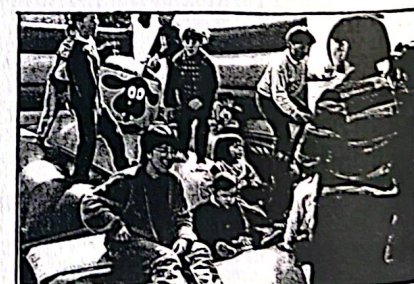

FOTO - NOTÍCIA

L'Esplai Sol Naixent va organitzar un esplèndid "Passatge del Terror" per Carnestoltes.

Grans i petits gaudin del parc infantil.

FET A CASA

LA CASA LLARGA

En algun moment d'un tomb pausat a través del boscam humit i mediterrani d'Ordal els matolls de garric i els pins s'esborren lentament i dona la sensació de que el món sencer ho faci sense fer fresa, amb dolçor. Ja es vingui des del bosc o des de les vinyes, s'hi veu una mena de cercle, esbossat amb mala traça

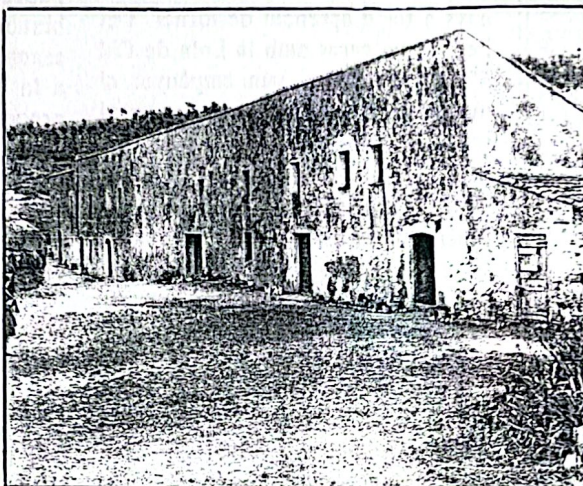
de verd. Si bé abans veia el cel tot entrenyinat pels arbres, en trossos perfilats amb agulles verdes i toves, ara podia gaudir d'un pati porticat a l'aire lliure, una retallada clariana que xucla la llum com el nadó la llet de la mare, per escampar-la per tot el bosc a fi que no quedi fosc. No es tractava d'una construcció perfecta de dimensions amb proporcions lògiques, sinó d'un caprici de l'esperit de la natura, que recordava més o menys un pessebre fet per un marrec de cinc anys, sense zones llises, ni lloc per a fer-s'hi una casa.

Però el més bell, més que el boscam, i els estrats de farigola, i les puntes semielíptiques de les muntanyes d'Ordal, més bell que l'horitzó mateix, era el centre de la clariana. Es tractava d'una mena de construcció amb pedra de concepció molt horitzontal i farcida de finestrelles. Una casa molt llarga, baixa de sostre, sense xemeneies, ni àpex, ni pinacle. Una casa simple, cúbica, de requisits mínims per a instal·lar-s'hi. Si el temps era corc i llaminer, se l'havia estat cruspint i li havia esquinqat les parets debilitat les bigues i enlletgit la façana. Era evident que no hi vivia ningú. De fet, ningú tampoc era la paraula, ja que uns teixits filamentosos i entrellaçats anomenats heures hi vivien enganxats als murs de fora. Si algu ataulés minuciosament la casa descobriria que la blana heura era la sang de la casa, que li brollava de les ferides que el temps li havia fet a la pell. Era la *Casa Llarga*.

Una casa familiar, que des de la seva lletgesa i decrepitud era bonica, era formosa. Com una senyora de setanta o vuitanta anys, vestida amb davantal, de rostre arrugat, amable, sàvia, comprensiva. Vella, antiga, però en el seu temps, en temps foscos, o si més no diferents, uns cinquanta o seixanta anys enrera havia estat una llar. A la seva època d'esplendor, a la

seva fresca i molla joventut. Vella i bella, esplendorosa, *La Casa Llarga*.

Fins que el sol no va haver dibuixat ratlles vermelloses a la Casa Llarga no vaig ser conscient que m'havia oblidat per complet, no només del món, sinó de la realitat sencera. Realment, la felicitat només es

troba en l'oblit, en la pèrdua de la racionalitat. En la bogeria, potser. Jo assegut a la molsa, despedaçant un feix d'estepa blanca, i la Casa Llarga davant meu, callada, tímida, sàvia.

Malgrat que fos part de l'arquitectura, la Casa Llarga era un titànic tros de natura, o si més no un exemplar deliciosament versionat. Una casa que tenia vida, edat. Ara passava per mig de la vellesa, de la

tercera edat. Per tant, tard o d'hora moriria, cauria sobre ella mateixa en esclat. Primer quedarien les pedres al bosc, disperses en runes. Després desapareixerien totes o es cobriren de terra, vegetació, o altres cases a qui passaria el relleu.

De sobte, aquest misteri de la vida, la vellesa i la mort em va enterbolir el cor. La pregunta de l'existència i el final d'aquesta, el dilema, el misteri. Però vaig mirar al meu voltant, a l'horitzó, als braços llunyans del boix grèvol, els núvols d'esbarzers perduts en la distància, tots al voltant de la Casa Llarga. La resposta era com la infinitat de l'univers: per totes bandes hi havia sortida, sempre hi havia reptes i res no moria. Vaig collir un ramellet de romaní, i el vaig olorar, profundament. Llavors vaig començar a passar, a poc a poc, infinitament feliç de pensar que no hi havia misteris si no els que ens fem nosaltres. El món era una esfera transparent, com l'aigua. Tot estava clar, en el seu lloc. Perquè molestar-se en no ser feliç, doncs? Lentament i sota el cel ja vermell fosc tacat pel traç multicolor i fogós de la posta de sol, em vaig acomiadar de la Casa Llarga.

En Joan Pau Inarejos Vendrell és nét de l'Eudald i la Mercè, té catorze anys i ha estat premiat pels seus treballs literaris i ja ha publicat dos llibres.

Per molts anys!

.....
A p u n t s

Els Diablers d'Ordal i l'Eскурcerot

La colla de Diablers d'Ordal i l'Eскурcerot volem fer una Festa ben grossa per a la Festa Major, i ens agradaria que tots els veïns del poble s'hi trobessin implicats.

És per això, que hem decidit demanar la vostra ajuda, necessitem "versots" (versos de crítica satírica), que ens anímin una mica en la nostra Festa. Val a dir que, tots els versos que ens arribin seran examinats, de manera que el que es diguin en ells no atempti directament a persones determinades ni a la seva integritat, per tant us demanem, si us plau, que en el moment de redactar els vostres versos, hi tingueu cura.

Els Diablers els llegiran públicament en la Festa Major mantenint l'anonimat de la persona que els hagi redactat.

D'altra banda, i canviant de tema, creiem que tant l'Eскурcerot com els Diablers del nostre poble requereixen tenir una llegenda, imaginària, que justifiqui la seva existència. La mateixa colla tenen pensada una petita història, però en voldríem rebre d'altres, i d'entre totes elles poder-ne escollir una que faríem conèixer a tots els ciutadans com la llegenda del nostre Drac i Diablers.

Esperem que aquesta idea sigui del vostre grat i que es pugui repetir en anys posteriors, per això us demanem la vostra col·laboració i el mateix entusiasme que nosaltres hi estem posant.

ANIM!!

P.D: Tant els versos, com la llegenda, així com qualsevol altre suggeriment, els podeu dirigir a l'Ignasi Gallart, al Ricard Casas, o al Jordi Pons. El dia 30 de juny és la data límit per a presentar-los.

Informem que no seran admesos els escrits que no vagin signats. Mercès

**Grup de diablers i
 Drac d'Ordal**

... ⇨

CAL PELEGRÍ: TRADICIÓ EN LA RESTAURACIÓ I PIONER DE LA RUTA DEL XATÓ

Cal Pelegrí té una llarga tradició en el sector dels restaurants. El Pelegrí era el besavi d'aquesta casa, que originari del Baix Llobregat es va establir a Ordal com a guardabosc i es va casar amb la Pepa de Cal Marino, van crear l'actual forn de pa i el Pere, un dels seus 4 fills va continuar-lo tot anant a Corbera cada dia, durant uns anys a fer d'aprenent de forner. I el Pere es va casar amb la Lola de Cal Miquel del Jan i van empènyer el negoci fins al seu actual reconeixement.

Durant la postguerra tot i que el pa blanc era molt escàs, el Pere procurava tenir de la millor farina per fer el pa i cap als anys cinquanta en què bicicletes i carros donaven pas als camions i cotxes, els restaurants d'Ordal no donaven a l'abast i el Pere i la Lola a més de vendre pa, no es cansaven de fer entrepans i begudes per als camioners i veient que això tenia un bon resultat, van proposar-se d'instaurar el "Bar Parador Montaña" (era l'època del franquisme i totes les coses s'havien d'escriure en castellà). Tot i que els clients coneixien el restaurant com a Cal Pelegrí, i alguns els suggeriren de canviar el nom, només van prescindir del mot "parador" que el Sr. Fraga va utilitzar exclusivament per als Paradors Nacionals i va passar a anomenar-se "Bar-Restaurant Montanya Cal Pelegrí".

Actualment parlar de Cal Pelegrí és sinònim d'empresa familiar dedicada al món de l'alimentació, començant pel seu pa, la pastisseria i per últim la restauració, també disposa d'un gran saló per a festes i banquets per a més de dues-centes persones, adaptant-se en varietat de menús i preus, dins d'un ordre a les necessitats de tots els seus clients.

Al llarg de la seva dedicació ha comptat amb grans cuiners, destaquem el Manolo que va ensenyar al nostre actual cuiner la cuina tradicional catalana.

Cal Pelegrí disposa d'un menú diari de dilluns a divendres i es pot destacar l'escalivada, l'escudella ca-

talana, la paella mixta d'arròs o la fideua.

Dins d'una amplia carta, destaquem com a primers plats: els canelons de la casa gratinats al forn, esqueixada de bacallà, sopa de peix de roca, favetes naturals escollides a la catalana, cargols vinyals amb conill o pebrots al piquillo farcits amb brandada de bacallà. A l'hora dels segons es pot escollir entre les carns a la brasa, ànec a la catalana amb prunes i pinyons, tall rodó de vedella amb bolets i pèsols, espatlletes de cabrit rostides al forn i entrecot al gust del client. De la secció dels peixos, podem destacar el morro de bacallà gratinat al forn, calamarcets de Vilanova, salmó al cava, llenguado al moscatell del Penedès amb panques de Corint, lluç a la basca i rap a la marinera.

Cal Pelegrí s'ha adherit a la ruta del xató i podem dir que n'és el portal ja que la seva situació geogràfica al llindar de l'Alt Penedès obre les portes a aquesta ruta que s'extén pel mateix Alt Penedès, el Garraf i Baix Penedès, aquests dos últims pioners fins fa poc de les xatonades.

El Xató de Vilafranca pretén recuperar la recepta tradicional dels pagesos del Penedès que segons Joan Amades i Ignasi Domènech (escriptors, el 1er. del Costumari Català i el 2on. de gastronomia i de "La Teca") era una amanida de pagès que es menjava al camp o a la muntanya i que constava de diverses coses mengívoles.

Cal Pelegrí ha elaborat un menú especial que ja compta amb molta acceptació per als seus clients tant per la qualitat com el preu i que inclou: xató de Vilafranca acompanyat de truites de carxofes i mongetes, bisbe blanc, bisbe negre, carns de porc a la brasa amb patates al caliu i mongetes; per postres la típica coca de llardons amb vi negre del Penedès.

Àngels & Cèlia

La recepta

Xató de Vilafranca

Ingredients (6 persones):

- 2 ó 3 peces d'enciam o escarola
- 600 grs. de bacallà remullat i esqueixat
- 250 grs. de tonyina
- 12 filets d'anxoves
- 200 grs. d'olives arbequines

Salsa:

- 5 grans d'all
- 1 bitxo petit
- 2 cullerades de postres de pebre vermell
- 500 ml. d'oli d'oliva
- 100 ml. de vinagre de vi
- 2 cullerades soperes de sal
- 2 galetes maries

Preparació:

Es posa en remull el bacallà, la tonyina (si és salada) i les anxoves, rentant bé tots els altres components.

Per a fer la salsa trinxem els alls i el bitxo, afegint-hi el pebre vermell, l'oli, el vinagre, la sal i galetes maries. És important que la salsa quedi ben lligada i el secret d'això, està en afegir aigua en la mateixa quantitat que el vinagre (100ml). Afegim l'aigua a tota la barreja abans esmentada i ho remenarem ben fort, seguidament la deixarem reposar a la nevera durant tot un dia. A l'endemà veurem que l'aigua ha quedat a la superfície, mentre que tots els altres ingredients queden al fons, és el moment en què haurem de tornar a remenar la salsa fins que quedi ben lligada. Aquesta salsa s'ha de mantenir a la nevera o en un lloc fresc. En el moment de servir l'escarola o l'enciam amb tots els altres ingredients, és quan tirarem la salsa pel seu damunt.

Restaurant Cal Pelegrí

UNA MICA DE TOT

- Si al coure les carxofes li poses un terròs de sucre seran més bones!

- Si el què vols és donar aroma a l'amanida, unta la plata o bé el bol on la prepares amb un gra d'all, notaràs la diferència.

- Les pells de la ceba cuita et serviran per donar reflexes daurats als cabells que són rossos d'arrel.

- Per suprimir la mala olor de la col-i-flor, quan estigui bullint tira-li unes fulles de llauré!

- Per cuinar els pèsols posali una mica de sucre, quedaran més tous.

- A l'aigua de coure les patates, tira-li un bon raig de vinagre, quedaran més blanques!!!

Montse "Rissos"

Campanya Perú 98

No fa massa dies, vem tenir la oportunitat de rebre a l'Ateneu Ordalenc, els protagonistes de la Campanya Perú 98. Val a dir que la seva conferència va ser tot un èxit.

Són un grup de 5 penedesencs, entre els quals es troba la Laura Casas, del nostre poble, que a l'abril marxen cap al Perú a finançar l'infraestructura d'un centre de 50 nenes orfes i/o abandonades a 30 km. de Lima. En el seu projecte hi destinaran 500 kg. de roba d'hivern, calçat i material escolar, que portaran a Huancavelica, una ciutat que es troba a 470 km. de Lima i a 3567 m. d'alçada. En aquest centre s'alimenten i s'acullen 400 infants abandonats.

Des d'aquí els felicitem i els desitgem el millor en aquest projecte ambiciós, tot i recordant la gran veritat del seu lema:

"Les coses més grans d'aquesta vida són fruit de la suma de petits esforços"

Radio Ordal

A mitjans d'abril, un grup de joves del poble han dut a terme una iniciativa totalment innovadora: la creació d'una emissora de ràdio. Tot i trobar-se molts problemes han estat capaços de poder sortir en antena a través del dial 104.0 de la F.M. Les seves emissions es concentren el divendres, dissabtes i diumenges.

En les seves primeres emissions, van entrevistar a la Montse "Rissos", van fer ampli seguiment de la festa dels anys 60 organitzada pel jove d'Ordal i altres temes, tot i convingent-los amb temes musicals.

Els encoratgem a seguir endavant.

Agraïment

Voldriem donar les gràcies des d'aquestes línies a totes les persones que contínuament han col·laborat amb la revista "L'Ateneu" proporcionant a la redacció una gran quantitat de material fotogràfic, sense el qual ens seria difícil il·lustrar els nostres articles i les nostres informacions.

CAP A SUBIRATS

Ara que estem a les portes de la festa de Subirats, se m'ha acudit recordar amb gran il·lusió aquells anys quaranta; teníem disset o divuit anys i ara molts de nosaltres ja som avis i àvies. En aquell temps havia acabat la guerra civil que a tots ens va marcar i després de tanta tragèdia així i tot esperavem la festa de la "Font Santa", doncs feia tres anys que per culpa de ditxosa guerra no es celebrava.

Era el dissabte al vespre, vigília d'anar a Subirats, ens trobavem tots a la barberia de Cal Xim per posar-nos d'acord per l'hora de sortida.

A l'endemà, més o menys a les 9h. del matí a l'era de Cal Salvador ja estavem tots apunt amb el paquet del dinar i jo amb el bot que teníem a Cal Ferrer on hi cabien quatre litres de vi.

I com sempre des de dalt del marge la Remei de Cal Salvador cridava:

- Disfruteu força i vigileu no prengueu mal!!!-

I avall passant per la vora de l'alzina de Cal Magí i l'olivera de Cal Cortina tot tirant fins al camí de l'avenc, en mal estat i pedregós, això sí, com és natural amb l'amigueta a la vora.

La primera parada la fèiem a l'avenc, un tragueta de vi i reposar una estona i tornar a reempendre el camí cap avall fins arribar a la vinya de Cal Ros des de on ja es veia Subirats.

Des d'allà sentíem les campanes i corriem per ser a temps a l'ofici i corriem a guardar lloc al pou de Sant Isidre per anar a dinar.

Obriem les "friambres" per veure qui portava el dinar més bo, truita de patates, conill rostit..., que

junt amb un tragueta de vi passava molt bé!

A la tarda a Rosari i a visitar "La Mare de Déu" i mentre els músics ja començaven a tocar, un home subastava les dances que es pagaven a -trenta o quaranta rals- qui en pagava més, tenia dret a ballar aquella dansa i convidava a qui volia. Si podíem en compraven forces, per poder ballar molt.

En acabar, empeníem el camí de tornada cap a Ordal i fins un altre any si Déu vol!

Josep Casas

½ DOTZENA DE FILOSOFIA

- Fem-ho bè, que malament ja hi surt.
- S'ha de dir sempre el que es pensa, però pensant sempre el què es diu.
- Ens casem per falta d'experiència, ens separem per falta de paciència i ens tornem a casar per falta de memòria.
- Si vols saber com és una persona don-li poder.
- Tantes en diu un boig, que algunes les endevina.

Llúcia

L'AMIC

És alt i dret. M'honora
amb l'amistat. I em plau el seu silenci
no mai romput. Estem de convivència.
Cada nit m'espera
en el reialme glauc.
I jo visc per sentir, quan decanta la testa,
l'efluvi familiar del seu cabell fresser.
Sec als seus peus. A voltes
poso la mà sobre el seu tors puixant.
Ens percebem. I atenta escolto
el batec de la saba en el meu arbre bell.

TOT FENT CAMÍ

A fe de Deu que sen's fa difícil als cristians, poder-nos orientar de cara a seguir les petjades de Crist.

Fa ben poc que acaba de sortir una "instrucció" vaticana sobre la col.laboració dels fidels laics en les tasques de l'Església. El "Poble de Deu" del que sen's parlava en el Concili Vaticà II, resta molt mediatitzat per aquesta "instrucció". D'ella es desprèn una por cap al laicat, cap als fidels, cap al poble de Deu. En ella hi ha un canvi d'orientació. Es canvia l'expressió "Ministeri sacerdotal", en el qual hi podia entrar tothom -ja que tots som sacerdots segons l'ordre de Melquisedec (He. 7, 17)- per "Sacerdoci ministerial", accentuant la tendència a sacralitzar més la funció del clergat, allunyant-lo del "Poble de Deu".

La participació de nombrosos laics i religiosos, homes i dones de totes les edats, que ofereixen la seva col.laboració en diferents camps de la pastoral, de l'ensenyament, de l'ajuda social i fins i tot missional, etc.; que contribueixen a rejuvenir l'envellida clerecia, els fa por, i es veu mancat del degut aprecí i respecte, i apartat, també per pors, de

decisiones que afecten a la comunitat.

El teòleg xilè Ronaldo Muñoz assenyala que dins l'Església Catòlica es manifesta en tots els nivells la tensió entre dues maneres d'entendre l'única Església. L'una, la dels Centres Eclesiàstics més oficials, curies, seminaris, algunes parròquies i moviments, els quals tenen una perspectiva tradicional i enfoquen la seva missió per portar la salvació eterna a través d'una jerarquia, la qual és la única posseïdora de les veritats doctrinals.

L'altre manera d'entendre l'Església, és la de la vida del poble senzill, amb la pràctica de la solidaritat, de la devoció i de la festa; la de les comunitats de base. Aquesta, posa l'accent en l'amor i l'aliança amb un Deu de vida i misericòrdia, que ens estima sempre -encara que nosaltres no l'estimem- i que inspira una fe confiada i un amor generós, amb gran varietat de dons i ministeris suscitats per l'Esperit.

Acabarem amb una petita i senzilla orientació, per fer camí, extreta de "RESSÒ":

*Feliços els senzills, els cordials,
els atents, els soferts, els qui saben somriure.
Feliços els que saben acompanyar i escoltar,
els compasius, els que irradien goig i esperança.
Feliços els compromesos, els qui no perden l'humor,
els qui caminen i s'entrebanquen.
Feliços els qui es desviuen per tothom,
els qui comparteixen, els qui no tenen por.
Feliços els qui estimen i es deixen estimar,
els que tenen les mans fàcils per fer les paus.
Feliços els qui s'equivoquen i no se n'amaguen,
els qui saben oblidar i s'obliden d'ells mateixos.
Feliços els qui no estan de tornada,
els qui no van amb segones de canvi.
Feliços perquè sense adonar-se'n, l'amor de Deu inunda el seu cor,
i és d'ells la llibertat dels qui estimen.*

Que la nova Pasqua, el PAS DE CRIST pel nostre interior ens hi ajudi. Aleluia.

Carme i Kim Cervera

...⇒

Caramelles

Com cada any, i per no trencar les tradicions, el grup de caramelles l'Oreneta d'Ordal, va passejar per tot el poble els seus cants i les seves tonades, al bell mig de la Setmana Santa.

Col·laboradors

L'Esplai Sol Naixent voldria agrair la col·laboració de Griferia Tres, que va subvencionar les tendes d'acampada l'any passat. I expressem la nostra gratitud en general, no només per aquest fet puntual, sinó per la seva continuada presència, a mode d'ajuda, en totes les activitats de caire cultural.

Assamblea de la F.A.C.

El passat dia 22 de Març, 3 membres de la Junta vàrem assistir a l'Assamblea General Ordinària de la Federació d'Ateneus de Catalunya, que enguany es va celebrar a l'Hospitalet de Llobregat.

Va ser una experiència molt positiva, ja que és important estar assabentat de com funciona una coordinadora dels Ateneus de Catalunya, i de quin sistema de gestió i de control apliquen. A més, sempre es parlen de temes comuns que afecten a totes els Ateneus i als seus interessos.

La festa dels anys 60

El passat dia 4 d'abril un grup de joves organitzà una festa recordant els anys 60.

Tot i tenir que dedicar molt de temps per la preparació d'aquesta, fou un èxit total degut a la gran participació de la gent del poble i d'altres.

Esperem que amb la satisfacció aconseguida i l'empeny d'aquest grup de joves, tots ells molt trempats, ens sorprenguin altre cop.

...⇒

UN ALÈ DE SENZILLESA

" Ja no som capaços de jugar, perquè estem massa ocupats en l'anàlisi de les diverses parts en que hem destrossat la realitat. S'ha perdut l'actitud integradora, perquè la persona ha quedat reduïda a raó, la raó a enteniment, i aquest a la capacitat de classificar i de formular lleis sobre el comportament de les coses. És perversa la manera com som bombardejats per informacions, com si les necessitèssim per poder viure humanament. Allò que anomenem progrés científic no és res més que l'expansió de les especialitzacions, que s'escindeixen més i més per tal d'il·lusinar-nos menys i menys "

Raimon Panikkar

Aquesta és una de les moltes lectures que es pot fer del moment que ens ha tocat viure. No són poques les veus que ens fan una anàlisi prou derrotista de la societat, com perquè ignorem el veritable problema que sen's presenta imminent. Per algun, podria interpretar-se com un excés de pesimismo, fàcilment contrarestable amb els magnífics avenços de la ciència i sobretot, de la tecnologia dels nostres dies. A d'altres, l'indiferentisme social els porta a valorar aquestes reflexions més aviat en el seu sentit literari, com a paraules que "sonen bé" però que no canvien el més mínim el curs dels esdeveniments.

M'agradaria que fèssim un plantejament totalment diferent: a més de tenir molt clar on és l'arrel del problema, hem d'intentar cercar el camí per superar el que potser serà la nostra fi. És evident que l'indiferentisme social i el pasotisme moral han recobert totes les classes i estructures socials. Actualment, res té prou valor com per apaivagar l'ambició d'ésser cada cop més materialistes, més liberals i menys reflexius. I tots els àmbits se'n ressentixen: la religió augmenta el seu nivell d'agnosticisme enfront les seves creences; els nens i els joves es comencen a convertir en un nivell social preocupant, fins el punt de que als pares mateixos sel's hi escapen de les mans les normes bàsiques de la seva educació; els avenços, sobretot en l'àmbit de les comunicacions, fan que cada cop més tinguem la necessitat d'expressar pensaments lluny del que entra dins el terreny del màrketing. Les persones, lligades a unes necessitats laborals que representen la base d'un estil de vida escollit, no tenim temps per gaudir d'allò que ens costa tant de guanyar, i que a voltes molts fan a contracor.

I, pregunto jo, quin sentit té la vida de tants i tants individus anònims, sense algú amb qui parlar de debó dels veritables problemes de la nostra existència, malversen el seu temps intentant generar un benefici econòmic del que no en gaudeixen plenament? L'únic i veritable problema és que les persones no saben escoltar i per tant, és inútil l'aprendre a fer qualsevol tipus d'argumentació. És imprescindible el tenir un alè de senzillesa per tal d'interpretar el que ens diu la persona que tenim al davant i fer d'aquella conversa, realment un fet important. Molts pensareu que la gent ja parla prou, i a vegades massa que parla, però potser no us heu plantejat que la societat en global i l'individu en particular, necessiten expressar els seus dubtes, tal i com un infant necessita plorar quan sap que ha fet una malifeta.

Potser el que caldria és rebaixar la nostra prepotència enfront d'un món que supera de bon tros totes les perfeccions que pretenem fer-nos tant nostres.

Mariangels Buira

UN NOU DIA

Ja neix un nou dia
nou, clar i resplendent.
Ens saluda amb alegria
a tots i a tota la gent.

Al matí posar el peu a terra,
fer el badall i els ulls poder obrir,
estirar braços i cames
això és molt gran i d'agrair.

Tenim una gran riquesa
si tot el que dic ho podem fer.
No hi ha més gran fortuna
és sabut, que la salut és el primer.

No tenir enveges de ningú ni de res
estar content amb el que tenim.
El qui més tingui que més mengi
veurà la panxa que li fa tenir.

Per viure bé ens cal poca cosa,
pensar allò bo que la vida té.
Callar, escoltar i somriure sempre,
això costa molt de fer.

Cèlia Cornellà

PRIMAVERA

Neix l'espiga, neix la flor,
brota l'arbre i el roser.
Primavera, ets el tresor!
De la vida, i tot ser.

La poncella de la rosa,
que l'hivern ha anat formant,
avui, sí, ja n'és desclosa,
de bellesa radiant.

Tot arreu les flors sorgeixen,
fins i tot vora el camí,
que la vida embelleixen,
com perfum de gessamí.

En tot arbre surt el brot,
tendre i vert de nova vida,
produint-nos l'alegria,
i donant-nos gran conhort.

El perfum de la viola,
que floreix en el jardí,
al costat de farigola,
n'és la llum del romaní.

Tanmateix canta l'albada,
i l'aurora pel matí,
igualmente que l'estelada,
ens fa llum, i no té fi.

A primera llum del sol,
sents les dolces melodies,
que ens provoquen melangies,
és el cant del rossinyol!

A la nit, tantes estrelles,
ens diuen al fons del cor,
que tot junt són maravelles,
i que DÉU és tot AMOR.

Eudald Vendrell Gallart

...⇒

Balls de saló

Una de les iniciatives de la nova Junta, ha estat el promoure una activitat més, per tal de que els socis s'adonin que a l'Ateneu s'hi poden fer moltes coses.

Aquesta proposta ha estat l'organitzar uns Cursets de Balls de Saló, que estan actualment tant de moda. En un poble, en el que aquest tipus de ball agrada tant, creiem que serà una idea molt ben acceptada per tots.

Els que siguin socis de l'Ateneu, gaudiran d'un preu molt avantatjós, enfront del que no ho és, tot i que els no socis també poden apuntar-se en aquest curset.

L'inici del Curs serà el 30 de Maig i les inscripcions estaran obertes fins la data màxima del 16 de Maig. Després d'aquest dia ja no s'hi podrà apuntar ningú més.

El preu del Curs serà de 2.000.- ptes per persona, els socis (és a dir, 4.000.- ptes. per parella) i de 3.500.- ptes. per persona, els no socis (és a dir, 7.000.- ptes. per parella).

Interessats trucar als telèfons:

- 817.91.26 (Isabel Rusinés)
- 817.90.64 (Esther Gallart).

Sant Joan 1998

Socis de l'Ateneu: prepareu-vos per la revetlla. Enguany, i com ja ampliarem en el seu moment, l'Ateneu organitzarà la Revetlla de Sant Joan.

Com que aquest any la data s'escau entre setmana, la Junta ha cregut adient prescindir de fer el sopar, però, per la contra, fer una revetlla important, amb Orquestra, coca i cava per tothom i un bon ambient que faci que tots, després de sopar ens trobem a l'Ateneu.

AMOR SINCER

Avui te n'has anat quan els estels encara brillaven sobre el cel blau... he descobert que el meu cor amagat entre llençols blancs es trencava en mil trossets al rebre una dura mirada, un gest insensible i fatal.

Els meus llavis ansiosos de besar-te no gosaven respirar i els meus ulls tristos i plorosos imploraven carícies sinceres que tú m'havies regalat.

Ara no vull somniar, doncs sento l'expressió del teu rostre al negar-me aquell somriure encisador, que per instants he desitjat, i amb totes les meves forces cridaria a l'horitzó llunyà, em fondria com el mar en lluna plena, com el sol fon les flors alegres, plenes de llum i de color, perquè la tristor he descobert en la teva expressió i també la impotència de no poder caminar pel teu gràcil encant...

Ara no vull deprimir-me, ni tampoc mirar endavant, m'has volgut de veritat quan encara em desitjaves sobre el teu cos fort i alhora delicat... però la meua pell daurades'envelleix al sentir que no ets del tot feliç al meu costat.

Tan sols voldria veura't en pau, desitjaria il·luminar-te per sempre, entregar-te la meua mà sincera i que et sentíssis afalagat de tenir-me tota teva... i per sempre al teu costat.

Sé que mai seré perfecte, ni tampoc el teu esclau, però la meua ànima és pura, és sincera per estimar-te sempre... de veritat.

Sílvia Blas

INTERFERÈNCIES

*Lluny del país on va obrir els ulls,
tracta d'integrar-se a un nou sistema
però quasi mai, tot i evitar els esculls,
se li envà del cap l'eterna dilema.*

*"Què hi faig en un lloc que no és el meu,
i on la gent em mira amb malfiança?
Serà gratificant pagar aquest preu
de viure entre l'enyor i l'esperança?"*

*Tenia la pell del color del desert
i el posat del que sempre bandeja,
però el seu esguard, posava al descobert
l'actitud del que sempre es basqueja.*

*Tot això, se'm va acudir veient-lo sol,
assegut entre el brogit d'una terrassa
a Vilafranca, una tarda-nit de Juliol,
allà on l'Ajuntament hi té una plaça.*

*Posar-me en el seu lloc, per uns moments,
em va servir un cop més per constatar
que en el dial dels nostres sentiments,
hi ha emissores que no sabem sintonitzar.*

Eugeni Vendrell i Soler

A PAU CASALS

Aquest any ha estat declarat any "Pau Casals" per tal de fer honor a aquest home que va dur l'esperit d'un poble més enllà de les serralades i muntanyes que l'envolten.

Mitjançant la seva música i l'amor a la seva terra va donar a conèixer l'esperit del poble CATALÀ.

Nasqué el 29 de desembre de 1876, al poble del Vendrell, fill de músic que va aprendre a combinar les primeres paraules amb la música. Però fou el 24 d'octubre de 1971 que, amb 94 anys, pujava al pòdium de les Nacions Unides, el més alt organisme del món en l'època, per dirigir la primera audició de l'himne que li havia estat encomanat.

Aquell home era una glòria universal, mestre dels mestres de música, director d'orquestra superb, compositor eminent, violoncel·lista cabdal. Al llarg de la seva vida, havia estat honrat i victorejat per reis, presidents, artistes, intel·lectuals, gent de tota mena i de tot arreu. I no només pel seu talent i el seu art, sinó també per la integritat i la noblesa del seu cor. Va consagrar la seva vida a la veritat, la bellesa i a la pau. I per això, el secretari general de les Nacions Unides li va oferir la medalla de la Pau dient:

"Us l'ofereixo amb el meu profund respecte i admiració". En Pau Casals mirant aquella sala immensa, plena de gom a gom de dignataris de races, ideologies i religions diverses, que simbolitzaven tots els homes de la Terra, amb veu tremolosa d'emoció respongué:

"...La Pau ha estat sempre la meua major preocupació...Per això tot el que és referent a la Pau va directament al meu cor." I per cloure l'acte, Pau Casals va dir: "Vaig a tocar una melodia de folklore català, "El cant dels ocells". Els ocells quan canten, parlen de pau. És una música que Bach, Beethoven i els grans haurien admirat i estimat. I a més, neix de l'ànima del meu poble: Catalunya".

Montse Miró

FELICITATS!!!

Felicitem als més menuts del poble

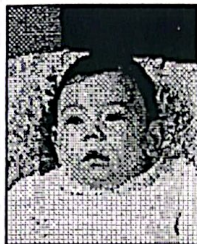
Elisabet

Joan

Marta

Ioan

Mirela

Martí

Rut

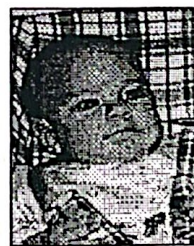
Roger

Jordi

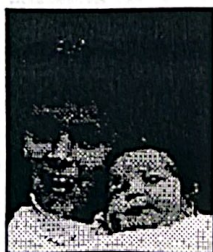
Pau

Ariadna

Vanesa

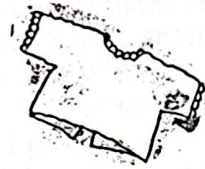

Mercè i Pau

*Si la coneixeu, la feliciteu !!!
des del 12 d'abril ja en té 14 !!!*

*Si el coneixeu, feliciteu-lo !!!
des del 19 d'abril ja en té 21 !!!*

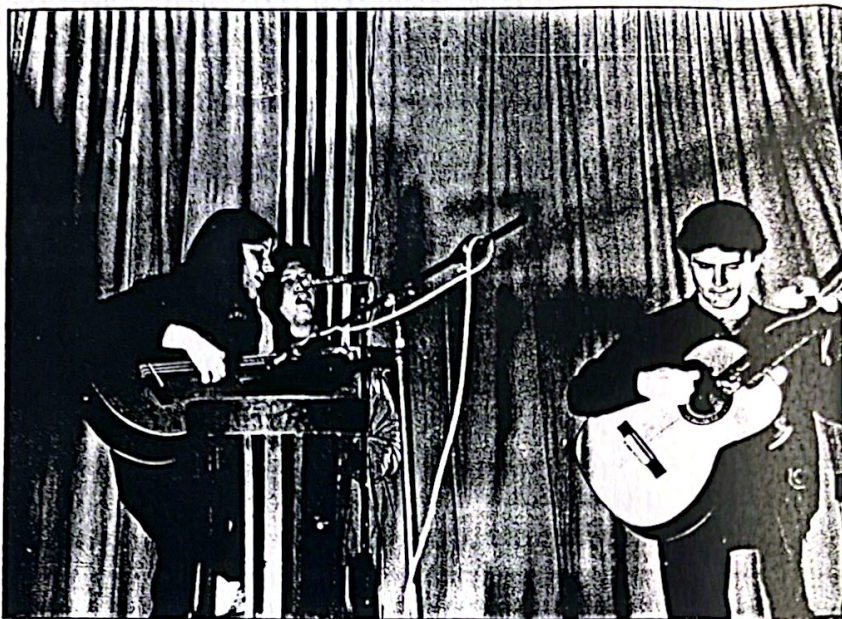
MÚSICA

ELS "FARIGOLA FOLK" D'ORDAL

Feia més d'un any que en parlàvem amb la Cèlia i na M^o. Àngels Curto que ens semblava que era un fet positiu fer memòria, i com en la màquina del temps retrocedir als anys setanta.

La nostalgia de vegades fa replantejar com canvien els temps, com hem canviat nosaltres, i com són la joventut actual. Naturalment com deia en Bob Dylan en una de les seves cançons "Els temps estan canviant", i si canvien els temps, evinentment també canvia la gent.

Tot aquest pròleg no és res més que una manera dolça de fer una reflexió "personal", i que naturalment aquest jovent que tant estimo d'Ordal no s'ho prengui malament, però si que és ben cert que als anys setanta quan el grup de jovent del poble preparaven aquests "Farigola Folk", ho feien amb una sabata i una espadanya, tot just amb el "Vist i Plau" de l'ajuntament i moltes vegades rasant-se ells mateixos les butxaques (oi que sí?), i ara què? se'ls recolçaria?, ningú mou un dit per a res.

M^o. Àngels Curto gràcies a un diari on anotava les seves vivències d'adolescent.

El primer "Farigola Folk" va ser l'any 1974 just el dia 6 d'octubre a les sis de la tarda i al camp d'esports del Casal de la Joventut d'Ordal. Entre els impulsors i organitzadors hi havia en Pep Miralles, la M^o. Rosa, la Montse, l'Antoni, el Quim, el Jordi, entre d'altres.

I tot el grup "Pots i Olles" (la llista de tots els noms seria extensa d'anomenar) acolliren amb molt d'entusiasme la preparació d'aquest "Farigola" com tantes d'altres activitats que es feien al poble i pel poble, i entre tots va ser possible.

En aquest primer festival hi varen intervenir Aigua de l'aixeta del Clot, Grup de Sant Pau, Grup d'Ordal (Montse Ibáñez, Cèlia ...), Grup L'Embut de Tarragona, La Remensa de Vilafranca, Andres Benito del Vendrell, Toni i Enric de Vilanova, Grup de flautes de la Vila, Grup de la Llacuna, Grup de Cambrils, La Cucarra de Vilafranca i per acabar la festa varen intervenir els animadors del grup de folk de Barcelona Jaume Arnella, i el desaparegut mestre de mestres en l'animació per a la mainada Xesco Boix. En Frederic Cuscó i Campllonch que va cantar-hi, en té un record molt difús car fa 24 anys d'aquesta vetllada però sí que recorda que va ser un èxit, que va acabar tard, i que feia fresca a l'aire

I deixo el tema a l'aire perquè no em voldria pas posar en llibres de cavalleria, parlem, doncs, d'aquests "Farigola Folk" d'Ordal que en la dècada dels setanta varen tenir un gran ressò, tant al Penedès com a la resta de Catalunya.

Calia enfilar l'agulla i les primeres pistes per a datar el primer dels cinc festivals la va aportar na

lliure, potser per això, dels cinc festivals, aquest va ser l'únic que es va fer a l'aire lliure, els altres es varen fer a cobert.

Tota la colla dels "Pots i Olles" també recordaran aquella semarreta amb un ninot tocant el banjo que es va vendre per ajudar en les despeses del festival i el ram de farigola que es va donar a tots els assistents.

Hom pensa doncs, si el primer "Farigola Folk" va ser un èxit, forçosament el segon havia de ser l'any següent, i no és així. El segon "Farigola Folk" d'Ordal, va ser el 27 de novembre del 1976, és a dir, dos anys després. I en aquest segon festival hi varen actuar: Grup Llebeig del Pla, Alfons Raventós dels Casots, Pa i Lahuan de Martorell, Barret V de S. Quintí, i es varen estrenar els intèrprets /cantautors locals: Jordi Curto cantant en solitari, i Cèlia i Teresa fent un duet. Per acabar aquesta vetllada el grup de teatre vilafranquí Caep III feren una actuació especial. El Manel Güell que hi va actuar en té un bon record i com anècdota em comenta que fa poc temps, remenant per casa seva va trobar en una capseta el record que els organitzadors del "Farigola" varen donar als participants (una pedra i una branca de farigola enllaçats amb una cinta amb les quatre barres catalanes).

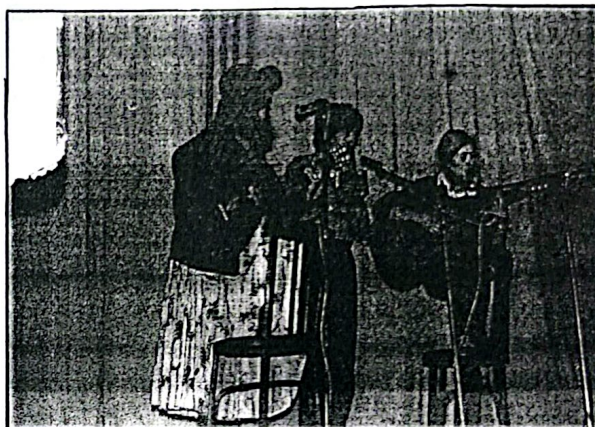
Recordo com si fos ara mateix, uns mesos abans del "III Farigola Folk" quan la Teresa em va venir a veure a casa per convidar-me a participar en aquest recital i recordo la il·lusió que em va fer, el fet que pensessin amb mi que tot just acabava de començar a cantar, per participar en aquest festival que es va fer a l'Ateneu d'Ordal, el dia 6 d'Agost del 1977, a dos quarts d'onze de la nit i en el que hi varen intervenir Pere i Maria de Torrelavit, Gemma i Xavier de Sitges, Jordi Curto d'Ordal (el Jordi tenia i té una veu extraordinària, un "Chorro" de veu, i recordo que va interpretar la cançó "Rosó" amb una elegància exquisita, la va brodar com es diu en la terminologia artística), també varen participar-hi Pruvi i Nuri de Vilafranca, Carme Soriano de Barcelona, Volantin Soñador de Martorell, Antonio M.Q. i sus chingangas de la Palma de Cervelló, Cèlia i Teresa d'Ordal i un servidor.

El "IV Farigola Folk" va ser el 23 de desembre del 1978 a les 10 de la nit, i com els dos anteriors a l'Ateneu d'Ordal, en aquesta ocasió hi participaren: Frederic Cuscó de Vilafranca, Carme Soriano de Barcelona, Fransesc de Vilafranca, Pep Miralles de Vilafranca, Josep d'Ordal, Joan Carles de Vilafranca Albert Carné de Barcelona, un servidor i Cèlia i Teresa d'Ordal que varen interpretar una cançó amb el Jep d'Ordal el qual havia adaptat una música seva

a una lletra d'un cançoner, aquesta cançó que es va convertir un "himne" a tota la comarca feia més o menys: "No vinguis amb mi, que tot m'enamora, si avui sóc aquí, demà ja no hi fóra...", va ser un èxit i la van acabar corejant tots els assistents al festival.

Per acabar la vetllada Jaume Arnella acompanyat de Rafel Sala va interpretar cançons del seu repertori habitual.

Recorda na M^aRosa Ibàñez que en acabar el Festival en Jaume Arnella es va queixar una mica als organitzadors per l'aire de "cançó" que anava agafant el "Farigola", recordem que aleshores els intèrprets de "folk" i els de "cançó" no compartien les mateixes inquietuds i no eren massa col·legues per dir-ho d'una manera fineta.

L'any 1979 no hi va haver "Farigola Folk" però sí l'any següent i amb una connotació clarament reivindicativa. El títol del festival va ser "Perquè no volem ni casernes ni presó a Subirats". Es va celebrar el 21 de juny del 1980 a l'Ateneu i varen participar-hi: Jordi Ramon i Joan Ràfols, Frederic Cuscó, Pruvi i Nuri, Joan Palau-José Luis Mitjorn dos, Pere Anton, Jordi Vallès, Jordi Curto i un servidor.

En aquest cinquè i darrer "Farigola Folk" es dona per acabada la dècada dels setanta. Als vuitantes res de res, i als norantes, de moment res, però sí que abans d'arribar al 2.000 potser la joventut d'Ordal s'anima i com els seus predecessors el grup "Pots i Olles" posant-hi ganes i temps podrem veure el sisè "Farigola Folk". Seria un "pilotasso", o no?

Nota important: si en aquest article m'he deixat algú, o hi ha quelcom incorrecte demano per avançat disculpes, s'ha fet amb tota la rigorositat possible, però moltes d'aquestes dades són de memòria i no hi ha cap document escrit que ho assessori.

Paton Soler

ESPORTS

TORTURA O PLAER

"Com et tortures!!", "sí que vas fort!!", "no n'hi ha per tant superman!!", aquestes són expressions que sovint o alguna vegada ens hem sentit aquells qui practiquem l'activitat física amb certa freqüència i intensitat. I és que, en certa manera (no cal que siguem dràstics), hi ha una mica d'incomprensió per als qui tenim la dèria de passar les estones lliures (que són ben escasses, avui en dia, per a qualsevol "mortal") suant sense parar i fent gemecs de dolor als músculs. Aleshores és quan apareixen les expressions abans citades.

No són "gemecs de dolor" com els altres, penso. Són crits d'alegria! És així. Aquells que practiquem o hem practicat l'activitat física intensament ho sabem. Qualsevol esportista (entenent per esportista aquell qui practica un esport regularment i deixant una mica de banda l'esportista d'èlit), sol fer una important dedicació del seu temps a pensar en l'activitat que realitza. Així, el que és futbolista pensa en les errades que ha comès en l'últim partit o entrenament i rumia la manera de corregir-los, el que és basquetbolista es preocupa de millorar en el rebot, el que és tennista intenta millorar el seu "drive" o el seu revès... En el meu cas (i en molts d'altres) es dona la circumstància que practico un esport individual i no tinc entrenador, de manera que jo sóc qui prepara els meus propis entrenaments. Així intento d'estar al dia i llegeixo llibres sobre l'entrenament del meu esport i altre publicacions que hi estan relacionades (si es busca bé, es troba material escrit sobre qualsevol esport). Per altra banda,

aquells qui practiquen esport de manera desenfadada, els que disfruten fent "jogging", "footing" o sortint a caminar, també busquen un foradet en el seu temps i pensen en la manera de disfrutar al màxim de la seva activitat (que és igual o més important que la de l'esportista seriós). Tenint en compte tot això i des d'aquest punt de vista, l'esport

no pot concebre's com una activitat purament física. L'esportista que es planifica l'entrenament, el que reflexiona sobre l'activitat que fa i intenta millorar, està duent a terme, a més, una activitat intel·lectual molt important: la reflexió sobre un

mateix, l'anàlisi de la pròpia activitat. Aquesta activitat intel·lectual, porta adherida lògicament, una sèrie de beneficis a nivell psicològic (lluita per la millora, inconformisme sà i ben entès, adopció d'actituds més o menys sanes, preocupació per al propi estat de salut...)

Ara bé, tota aquesta activitat intel·lectual té una raó de ser, una finalitat: practicar i disfrutar al màxim de l'activitat física que cadascú realitza. Així tot aquest interès acaba traduint-se en un esforç per a millorar, cadascú en el seu esport. És un esforç per a millorar en el rebot, en el "drive", per córrer més o per escalar millor cada vegada.

Per això quan un esportista està treballant físicament al màxim o senzillament està realitzant la seva activitat (encara que no sigui tan intensa) no s'està torturant, està disfrutant o almenys, això és el que hauria de fer per ser un esportista com cal.

L'aprenentatge és molt més bo, aprofitable i significatiu si l'activitat té aquest component lúdic. Per això segueixo pensant (o volent pensar, vés a saber) que les pessigolles de les agulletes poden ser agradables i que aguantar una sessió d'entrenament no és tortura, és plaer.

Pere Julià Ibàñez

I A L'ESTIU, QUÈ?

Com que, què? A l'estiu Futbol-Sala, és clar. No podem deixar de banda fer esport, ja que avui dia és una de les poques coses que no estan prohibides, ni per la salut ni pels metges.

Bé, deixem-nos de metges i anem de cara al gra. L'Organització de Ordal F.S.-93 està preparant el 3er. Torneig d'Estiu de Futbol-Sala, això vol dir que quan arribi l'hora necessitarem la vostra participació. Val a dir que amb dos anys de Torneig hem millorat substancialment en nombre de participants, superant l'any passat la cinquantena. Enguany, esperem que aquest interès continui en alça.

Igual que en anys anteriors, les bases del torneig s'exposaran a l'Ateneu a on també s'indicarà la data del sorteig dels equips, això serà a mitjans de juny.

No cal que us diguem que és una experiència divertida i que és una activitat que formarà part del programa de la Festa Major, així doncs que animeu-vos.

A continuació volem afegir el llistat dels màxims golejadors i dels porters menys golejats, que per una errada de impremta es va anomenar en l'anterior revista, però no es va publicar.

Golejadors

14 gols	Isaac Soler
13 gols	Xavier Marcé
10 gols	Xavier Rosell
	Joan Marcé
8 gols	Agustí Juez
	Pedro García

Portes menys golejats

1er.	Josep A. Julià	(un gol cada 25 minuts jugats)
2on.	Victor Sanchez	(un gol cada 14 minuts jugats)
3er.	Rafa Julià	(un gol cada 13 minuts jugats)
4rt.	Min Yuste	(un gol cada 12 minuts jugats)
5è	Joan Anton	(un gol cada 11 minuts jugats)

La Redacció de l'Ordal F.S. - 93

BÚSTIA

La redacció d'aquesta revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades a aquesta secció, i de resumir llurs continguts. Per tal de que un escrit sigui publicat en aquesta secció, ha de venir acompanyat del nom i cognoms del seu autor.

■ No vaig assistir a l'assemblea del passat 22 de febrer per raons que no venen al cas, però ho vull remarcar més que res per deixar clar per endavant que asumeixo com a soci de l'Ateneu Ordalenc, tot el que en ella es va aprovar.

No obstant, si no m'han informat malament, en aquesta Assemblea van quedar una sèrie de punts "foscos" que m'agradaria que algú de la junta m'aclaris.

1er. Si la quota ordinària de soci passa a ser de 5.000 ptes. a 7.000 ptes., les 3.000 ptes. restants, com es consideren? Com a quota extraordinària obligatòria, o bé opcional amb dret a gaudir de les diferents actuacions musicals a la pista?

2on. Si hi ha algun soci que no ha pagat la quota de

10.000 ptes. abans de la Festa Major, però no es nega a pagar-la, adduint que ja la pagarà durant aquest any 1998, se li permetrà l'entrada a les actuacions de la pista? Perdrà la condició de soci, encara que després volgués pagar la quota dins d'aquest any? Se li cobrarà un recàrrec per morós?

3er. Si en un matrimoni un dels dos resulta que és soci jubilat, amb més de 65 anys (generalment home, ja que fins fa poc com tots sabem només era obligatori fer-se soci els homes) i l'altre de menys de 65 anys (generalment la dona) no és soci, ni ho ha estat mai, se li negarà l'entrada a la pista?

4rt. Si no s'han de cobrar entrades ni als socis ni als forasters, i qui té la obligació de ser soci de l'Ateneu? Si es que es pot obligar a

algú que no s'acosta a l'Ateneu en tot l'any a formar part d'una Societat Cultural privada sense ànim de lucre com és la nostra. Es podria esmentar algun més, però no em vull fer pesat, si m'aclariu els dubtes que tinc sobre aquests punts, em donaré per satisfet, i crec que més d'un soci també.

Sempre he cregut que dir les coses pel seu nom i amb claredat evita confusions i mal entesos, que a la curta o la llarga anirien en detriment de la mateixa societat.

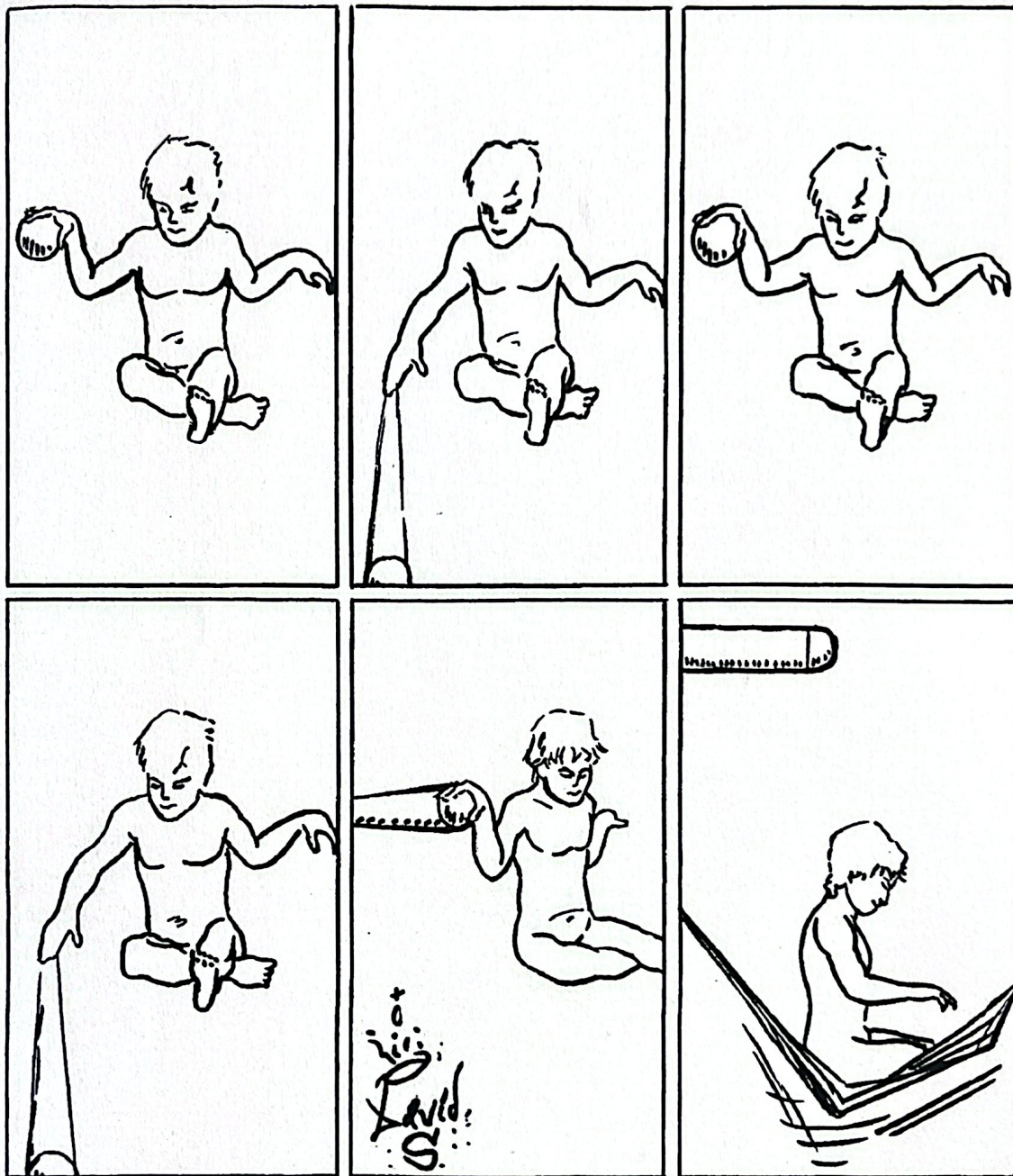
Jaume Soler

HORARIS RENFE BAIXADOR DE LAVERN			
Direcció Barcelona / Manresa		Direcció Vilafranca / Sant Vicenç	
Folners	Festius	Folners	Festius
6'53	6'53	6'17	8'11
7'53	7'53	10'24	10'09
8'53	8'53	12'39	12'09
10'54	10'53	14'39	14'09
12'53	12'53	16'39	16'09
14'54	14'53	17'39	17'09
16'54	16'53	18'39	18'09
18'53	17'53	19'39	19'09
20'59	18'53	20'39	20'09
21'53	20'53	22'42	21'09
	21'53	23'17	22'41

HORARIS AUTOBÚS SOLÉ-SAURET			
Telèfon 668 19 95			
Direcció Barcelona / Avinyonet		Direcció Avinyonet / Barcelona	
Folners		Folners	Festius
7'00	Sortida Collblanc	8'15	Sortida F. Macià
19'45	Sortida E. Macià	21'15	Sortida F. Macià
Dissabtes		Dissabtes	
9'15	Sortida Collblanc	10'45	Sortida Collblanc
19'15	Sortida Collblanc	20'45	Sortida Collblanc
Diumenge		Diumenge	
9'30	Sortida Collblanc	11'15	Sortida Collblanc
19'15	Sortida Collblanc	20'45	Sortida Collblanc

CÒMIC

Dalí i el Superrealisme (Surrealisme)

SALVADOR DALÍ (1904 - 1989) JA ENS VA ADVERTIR DURANT TOTA LA SEVA VIDA QUE HI HA INFINITES MANERES DE VEURE LES COSES, QUE NO SOM CAPAÇOS DE DISCENIR TOTS ELS MATISOS DE LA REALITAT, I QUE LA IDEA DE REALITAT A LA QUE ENS ACOSTEN ELS SENTITS NO ÉS MÉS QUE UN MIRATGE EN EL DESERT...

David Soler

